शेरलॉक होम्स

द हाउंड ऑफ बास्करविल्स

सर आर्थर कॉनन डॉयल

अनुवाद

प्रवीण जोशी

Table of Contents

□□□□□□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□ □□□□□□
□□□□□□ - □□□□□
"□□□□□□□□□□□□... □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□...!"
□
□
□
□
□
□
□
□
□
10
□□
□□
□□
□□
□□

ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਸ

ਬਾਸਕਰਵ੍ਹੀਲਜ਼ ਦਾ

ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ

ਸਰ ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ

ਅਨੁਵਾਦ

ਪ੍ਰਵੀਨ ਜੋਸ਼ੀ

ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਨਾਮ: ਦ ਹਾਊਂਡ ਆਫ਼ ਦ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ
ਲੇਖਕ: ਸਰ ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ
ਸਰ ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ
ਅਨੁਵਾਦਕ: ਪ੍ਰਵੀਨ ਜੋਸ਼ੀ
ਪ੍ਰਵੀਨ ਜੋਸ਼ੀ
© ਡਾਇਮੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ
ਈ-ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ: ਕਨਕ ਬੁੱਕਸ ਸਾਹਿਤਕ ਅਧਿਐਨ ਵਿਭਾਗ, ਡਾਇਮੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਪੁਣੇ 264/3 ਸ਼ਨਿਵਾਰ ਪੇਠ, 302 ਅਨੁਗ੍ਰਹਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਓਂਕਾਰੇਸ਼ਵਰ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪੁਣੇ-411 030 ਫ਼ੋਨ: ੦੨੦-੨੪੪੫੨੩੮੭, ੨੪੪੬੬੬੪੨ info@diamondbookspune.com www.diamondbookspune.com
ਈ-ਕਿਤਾਬ ਅੱਖਰ
ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਲੇਆਉਟ: ਗਿਰੀਸ਼ ਜੋਸ਼ੀ, ਸਾਥੀਦਰ ਪ੍ਰਿੰਟਰ,
461/1 ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਪੇਠ, ਪੁਣੇ 411030 ਮੋਬਾਈਲ: 9423570060, 9595757225 ਈਮੇਲ: girishpvjoshi@gmail.com
ਹੋਮ ਪੇਜ: ਸ਼ਾਮ ਭਾਲੇਕਰ
ISBN 978-81-8483-433-8
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਮੁਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ...
- ਪ੍ਰਵੀਨ ਜੋਸ਼ੀ

ਵਿਸ਼ਾ - ਸੂਚੀ

"ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ... ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਵੀਨ , ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ...!"

੧
੨
੩
੪
੫
੬
੭
੮
੯
੧੦
੧੧
੧੨
੧੩
੧੪
੧੫

"ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ... ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਵੀਨ, ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ...!" ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ 'ਦ ਹਾਉਂਡ ਆਫ਼ ਦ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼' ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। 'ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ...' ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਮਿਲੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ 'ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ।' ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ 221 ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੀ ਹਿੱਲਦੀ ਹੋਈ ਕੁਰਸੀ ਦੇਖੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਿਗਰਟ ਦੀ ਸੁੰਘ ਆਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਫਿੱਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਲਚਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਮਜ਼ਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਸਰ ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦਾ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜਵਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ... ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ... ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਪਾਤਰ ਸੀ; ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਸੱਚੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਗਲਪ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਰ ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮੋੜਾਂ ਅਤੇ ਮੋੜਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡੋਇਲ ਹਰ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਬੁਣਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਸਭ 'ਅਸਲ' ਹਨ। ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਵਾਂਗ ਸੱਚ। ਟੀਵੀ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਿਆਂ, ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਬੱਚੇ ਅਚਾਨਕ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਸਮਾਂ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਹਰ ਉਮਰ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
ਡੋਇਲ ਨੇ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਕੁੱਲ ਚਾਰ ਨਾਵਲ ਹਨ। ਇਹ ਮਰਾਠੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਵਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਅਨੁਵਾਦ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਰ ਵਾਕ ਡੋਇਲ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਰਾਠੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡੋਇਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਨਾਵਲ ਵੀ ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ।
ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਛਾਪਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ

ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੰਜਿਰੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਮੰਜਿਰੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਡਾਇਮੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਨੀਲੇਸ਼ ਪਾਸ਼ਟੇ ਨੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਿਨਾਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਮਾਨਸੀ ਜੋਸ਼ੀ ਦਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਵੀਨ ਜੋਸ਼ੀ
pravin@pravinjoshi.com ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ
9850524221

१
ਹੋਮਜ਼ ਆਮ ਵਾਂਗ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਿਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੰਨੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੰਨੇ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਗੰਨਾ ਚੰਗੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਗੋਲ ਹੈਂਡਲ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਇੰਚ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਪੱਟੀ ਸੀ। ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, 'ਜੇਮਜ਼ ਮੋਰਟੀਮਰ, ਐਮ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ., ਸੀ.ਸੀ.ਐਚ. ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ।' ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ 1884 ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹਵਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਤਾਂ, ਵਾਟਸਨ, ਤੂੰ ਉਸ ਸੋਟੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
"ਹੋਮਸ?" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?"
"ਵਾਟਸਨ, ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅੱਖਾਂ ਉਗਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਚਮਕਦਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕੌਫੀਪੌਟ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਸ ਸੱਜਣ ਦੀ ਸੋਟੀ ਹੈ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੋਟੀ ਤੋਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹੋਮਜ਼, ਕਿ ਇਹ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਜੋ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਸਫਲ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਟੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਹੋਮਜ਼ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
"ਹੂੰ!"
"ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਡਾਕਟਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਲੋਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
''ਦਾ?''
"ਦੇਖੋ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਇਹ ਮੋਟਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਟੋਪੀ ਕਿੰਨਾ ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਤੁਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੋਟੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇਗਾ।" "ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਤ ਹੈ। 'ਸੀ.ਸੀ.ਐੱਚ.' ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ।" ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ 'ਸੀ.ਸੀ.ਐੱਚ.' ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੰਨਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ।" ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਓਹ, ਵਾਟਸਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਾਈਪ ਜਗਾਈ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ, ਵਾਟਸਨ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਵਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੋਜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਸੋਟੀ ਲੈ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਈਪ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਦਰਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਟਸਨ, ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ!" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ। "ਭਾਵ, ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਜ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ।" ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਸੋਟੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੱਖਰੀਆਂ, ਨਵੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।" ਪਰ ਤੁਰੰਤ ਠੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੰਝ ਗਿਆ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਝ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਗਲਤ ਸਨ, ਵਾਟਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਯਾਨੀ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲਤ ਨਿਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਹੜੀ ਦਿਸ਼ਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮੈਂ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
"ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ, ਵਾਟਸਨ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ।"
"ਪਰ ਹੋਮਜ਼, ਇਸ ਸੋਟੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਹੋਮਜ਼," ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਹੋਮਜ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਨਹੀਂ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਕੌਣ ਦੇਵੇਗਾ? ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ। ਹਹ? ਹੁਣ ਇਸ 'C.C.H.' ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ 'H' ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'C.C.' ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "C... C... ਇਹ 'C.C.' ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਲਈ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਰੇਕ ਅੱਖਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "'C.C.H.' ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ, ਵਾਟਸਨ ਲਈ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਇਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਖੋਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ 'ਸੀਸੀਐਚ' ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਹਾਡਾ 'ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ' ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸੱਜਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹੜੀ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ?"
"ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤਰੀਕਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਵਾਟਸਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ।"
"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਹਸਪਤਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਟੀ ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਦਿੱਤੀ? ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ? ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਡਾਕਟਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਪਿੰਡ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਟੀ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ।" ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। "ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਲੰਡਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਜੋ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਸਟਾਫ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਡਾਕਟਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਾਊਸ ਸਰਜਨ, ਆਦਿ। ਯਾਨੀ ਕਿ, ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ। ਇਸ ਸੋਟੀ 'ਤੇ ਲਿਖੀ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਸਫਲ, ਆਦਿ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਗਲਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਨਹੀਂ, ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਟੈਰੀਅਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਸਟਿਫ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਛੋਟਾ।"
ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਾਈਪ ਤੋਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਕਿਆਸਅਰਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਉਤਾਰੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸਾਡਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ABCD ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪੱਤੇ ਕੱਢੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ 'M' ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਮਜ਼ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੋਰਟੀਮਰ ਜੇਮਜ਼। ਐਮ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ. 1882, ਗ੍ਰਿਮਪਨ, ਡਾਰਟਮੋਰ, ਡੇਵੋਨ। 1882 ਤੋਂ 1884 ਤੱਕ ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਸਰਜਨ। 'ਪੈਥੋਲੋਜੀ' ਲਈ ਜੈਕਸਨ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਜੇਤੂ। 'ਕੀ ਬਿਮਾਰੀ ਉਲਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?' 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੇਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਵੀਡਿਸ਼

ਪੈਥੋਲੋਜੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ। 1882 ਤੋਂ 1884 ਤੱਕ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੇਪਰ। ਗ੍ਰਿਮਪਨ, ਥੌਰਸਲੇ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬੈਰੋ ਦੀਆਂ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।" ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ।
"ਵਾਟਸਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਗੰਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਰੀਖਣ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਸਾਰ, ਅਣਭੋਲ, ਭੁੱਲਣਹਾਰ, ਆਦਿ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਣਸਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੀ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਆਦਮੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਆਪਣਾ ਵਿਜ਼ਟਿੰਗ ਕਾਰਡ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੰਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ।" "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ?"
"ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਾਰੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਬਾੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਛਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਇਹ ਕੁੱਤਾ ਟੈਰੀਅਰ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਮਾਸਟਿਫ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਇੰਨੇ ਕੋਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਗਲੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਓਹ," ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਗਏ। "ਇਹ ਟੈਰੀਅਰ ਜਾਂ ਮਾਸਟਿਫ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਪੈਨੀਏਲ ਹੈ। ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ।"

"ਸਪੈਨਿਅਲ? ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ? ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਇੰਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਕੁੱਤਾ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇਸ ਸੋਟੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਸੁਣੋ, ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਇਹ ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਹੋਮਜ਼, ਆਪਣੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਰੁਕੋ, ਵਾਟਸਨ। ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੋ। ਡਾਕਟਰੀ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਜਾਸੂਸ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਲ ਕੀ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਆਓ? ਅੰਦਰ ਆਓ!" ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਲਈ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ।
ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਭੂਰੀਆਂ, ਪਾਣੀ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਦੀ ਚੁੰਝ ਵਰਗੀ ਤਿੱਖੀ ਨੱਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੰਦਾ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਅਤੇ ਬੈਗੀ ਪੈਂਟ। ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਖੋਖਲੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਕੇ ਤੁਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਟੀ 'ਤੇ ਪਈ। "ਓਹ, ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਵੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।

"ਹਾਂ," ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।" "ਵਿਆਹਿਆ? ਓ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮਾੜਾ? ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ..." ਮੈਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਉਲਝਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਟੀ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ?" "ਹਾਂ," ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਨੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ..."
"ਓਹ! ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖੁੰਝਾਇਆ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਮਿਲੋ..."
"ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵਾਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ। "ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨਹੀਂ। ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਕਹੋ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਐਮ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ."
"ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹੋ।"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਹੁਣ, ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਹਾਨ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਸੀਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਰੇਤ ਦੇ ਇੱਕ ਕਣ ਵਾਂਗ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਂ... ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਰਹੇ ਹੋ," ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਹੈ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ, "ਹੈਲੋ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।" ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ

ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਦਾ ਆਕਾਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਉਸ ਆਕਾਰ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੈਵਿਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਵਸਤੂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ, ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਕਾਸਟ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਪੜੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਦਿਓਗੇ?"
ਇਹ ਮਹਿਮਾਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਈ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਅਧਿਐਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਜਾਪਦੇ ਹੋ ਜਿੰਨੇ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੰਬੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਲੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕੀੜੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਚੁਸਤ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਤੰਬਾਕੂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਰੋਲ ਕੀਤੀ।
ਹੋਮਜ਼ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਡਾਕਟਰ, ਜੇਮਜ਼ ਮੋਰਟਿਮਰ, ਐਮ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ., ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਮੋਰਟੀਮਰ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਅਤੇ ਅੱਜ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸੀ, ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?" "ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ..ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਪੜੀ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਫੂਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ।"
"ਤਾਂ? ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਸਟਰ ਬਰਟੀਲਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ?"
"ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈ..." ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਸੁਰ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਮੋਰਟੀਮਰ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝੇਂਗਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

२
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਹੈ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ।" ਹੋਮਜ਼।
"ਹਮ? ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਹੈ।"
"ਜੇ ਇਹ ਨਕਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ 18 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਹੈ।" "ਕਿਸ ਲਈ, ਹੋਮਜ਼?"
"ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਤਾਰੀਖ਼ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਪੇਪਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੋਰਟੀਮਰ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਲਗਭਗ 1730 ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ, 1742।" ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਢਿਆ। "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਨੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇਹ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨੇ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਸਨਸਨੀ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦਾ ਡਾਕਟਰੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵੀ ਸੀ।" ਮੋਰਟਿਮਰ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਖ਼ਤ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਉਹ ਮਨ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।"

ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਤੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
"ਵਾਟਸਨ, ਦੇਖੋ ਕਿ ਲਿਪੀ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਖਰੜੇ ਦੀ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ।"
ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਘਿਸੇ ਹੋਏ, ਪੀਲੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਪਰ "ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ" ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਗਿਚਮੀਡ ਦੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ, 1742 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਰਾਸਤ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ। ਇਹ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦੰਤਕਥਾ ਬਾਰੇ ਹੈ।"
"ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੋਰਟੀਮਰ, ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਸਲੀ ਸਮੱਸਿਆ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਸਮੱਸਿਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਪੇਪਰ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸੁੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੰਬਦੀ ਪਰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਸੀ।
"ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ। ਮੈਂ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵਜ, ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਵੰਸ਼ਜ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ। ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਘਾਤਕ ਸਰਾਪ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਡਰੋ ਨਾ।

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਾਪ ਹਲਕਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਨਿਆਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮਾਫ਼ੀ ਵੀ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤੇ ਵਰਗੇ ਜਾਨਵਰ 'ਹਾਊਂਡ' ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ। ਇਨਕਲਾਬ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਬਗਾਵਤ ਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਵਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ, 'ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ', ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵਜ 'ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ' ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਇੱਕ ਨਾਸਤਿਕ, ਸਨਕੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਦੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵੀ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਫਾਰਮ ਸੀ। ਹਿਊਗੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਹਿਊਗੋ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਹਿਊਗੋ ਨਾਮ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਨੂੰ ਟਾਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਿਊਗੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਤਿਉਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਰਾਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਦਤ ਸੀ, ਹਿਊਗੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਹੇਠਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੁੜੀ ਦਾ ਡਰ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ

ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਵਿਚਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਹਿਊਗੋ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼, ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੜੀ ਦੇ ਸਕਾਰਫ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹਿਊਗੋ, ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਕੁੜੀ ਘਰ ਵੱਲ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸਨੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਾਹੌਲ ਗਰਮ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੰਗਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਜਾਗ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਸਤੌਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਘੋੜੇ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ। ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਹਿਊਗੋ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸਾਥੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ। ਪੂਰਾ ਚੰਨ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਉਜਾੜ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਪਿੱਛਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੀਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਡਰੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੁੱਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ। "ਡਬਲਯੂ.. ਡਬਲਯੂ.. ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਭਿਆਨਕ ਜੀਵ, ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਵਰਗਾ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹਰ ਕਦਮ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲਾਲ ਸਨ। ਉਸਦੇ

ਜਬਾੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੱਖੇ ਸਪਾਈਕ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ। "ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਵਿੱਚੋਂ ਥੁੱਕ ਟਪਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਸ ਭਿਆਨਕ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਚਲੀ ਗਈ।"
ਚਰਵਾਹੇ ਲਈ ਕੁੱਤਿਆਂ, ਕੁੜੀ, ਪਿੱਛਾ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਾਬੀਆਂ ਨੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦਾ ਡਰ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਘਣਾ ਜੰਗਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਹਿਊਗੋ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਦਿੱਤੀ।
ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਚੁੱਪ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ, ਜੋ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਰੁਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਖੁਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਸੁੰਘਣ ਅਤੇ ਸੁੰਘਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਟੀ ਝੱਗ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਜੰਗਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਡਰਾਉਣੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਛੂਹ ਨੇ ਛੂਹ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦਿਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਡਰ ਜਾਗਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਘੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਮੋੜਦੇ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦੌੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਚਿੱਤਰ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁੜੀ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੁੱਤੇ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਨਸਲ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਰੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਅਤੇ ਪੂਛ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਰਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਘਾਟੀ ਦੀ ਢਲਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁੱਤਾ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਘਾਟੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਝੁਕਾ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਉੱਥੇ ਜਾਦੂ ਵਾਂਗ ਭਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਹ ਅਜੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਅਜੇ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਘਾਟੀ ਦੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਲ ਸਮਤਲ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਥਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ, ਆਦਿਮ ਲੋਕਾਂ, ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਫਿੱਕੀ ਚਿੱਟੀ ਚਾਂਦਨੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਅਸ਼ਲੀਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੁੜੀ ਦਾ ਫਿੱਕਾ, ਖਿਤਿਜੀ ਚਿੱਤਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਨ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁੜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਹਿੱਲਜੁਲ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਜੀਵ ਦੋ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਲਹਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀੜ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ

ਕੁੱਤੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤਾ! ਇਸਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਭਿਆਨਕ ਜਬਾੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੇ ਹਿਊਗੋ ਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਦੰਦ ਹਿਊਗੋ ਦੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫਸ ਗਏ ਸਨ। ਹਿਊਗੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਿਆ। ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਸਿਸਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਿਊਗੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਜੀਭ ਬਾਹਰ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਿਊਗੋ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਜਾਨ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਲਟਕਦੀ ਖੋਪੜੀ 'ਤੇ ਮਿਲੀਆਂ। ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਦਿਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੀ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਹ ਚੀਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਗਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਅਜੀਬ, ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, ਰਸਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਤੀਜਾ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਚੀਕਣ ਲੱਗੇ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਅਗਲੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਭੱਜਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ।
ਮੋਰਟੀਮਰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਅਗਲਾ ਪੈਰ੍ਹਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਸ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਇਹ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੁਣੀ-ਸੁਣੀ ਗੱਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਰਕ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਤਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ। ਆਉਣ

ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਸੂਮ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਉਜਾੜ ਦਲਦਲ 'ਤੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਤਾਕਤਾਂ ਰਾਜ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਓ। ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਛਾਵਾਂ ਤੀਜੀ ਜਾਂ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਉਸ ਪੇਪਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਫੁੱਟਨੋਟ ਸੀ।
"ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਰੋਜਰ ਅਤੇ ਜੌਨ ਨੂੰ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਖਤਮ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਬਾਸੀ ਲਈ। ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝੁਰੜੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। "ਇਹ...ਕੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਜੋ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਪਾਈਪ ਨੇੜੇ ਦੀ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ।" ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਅਖ਼ਬਾਰ ਕੱਢਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗਾ। "ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਾਜ਼ਾ ਤੱਥ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਡੇਵੋਨ ਕਾਉਂਟੀ ਕ੍ਰੋਨਿਕਲ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਤਾਰੀਖ ਇਸ ਸਾਲ 14 ਮਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮੌਤ 14 ਮਈ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਹੋਮਜ਼, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਠੀਕ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਤ ਨੇ ਡੇਵਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਮੀਦਵਾਰ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਠਹਿਰਾਅ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਦਾਨੀ ਰਵੱਈਏ ਲਈ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਨਵੇਂ ਅਮੀਰੀ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਾਰਸ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੌਲਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਵਰਗੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਖਣੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਰੁਕਣਾ ਹੈ। ਬੂਮ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਚੰਗਾ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਨਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਹਿਲ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਠਹਿਰਾਅ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਸੁਧਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਹੁਣ ਠੱਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਖੁਦ ਬੇਔਲਾਦ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲੇ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਸ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਨ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ।

ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਹੈ। ਅਫਵਾਹਾਂ ਵੀ ਫੈਲ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਏ ਜ਼ੋਰ ਫੜ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਨੌਕਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਪਤੀ ਉਸਦੇ ਬਟਲਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਸਿਹਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹਲਕੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਰੰਗ ਵੀ ਪੀਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਵੀ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਹੈ।
ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਯੂ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰਸਤਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ 'ਯੂ ਐਲੀ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਇਸ ਤੰਗ ਗਲੀ 'ਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰਸ ਨੇ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। 4 ਮਈ ਨੂੰ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੰਡਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਆਮ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਰਾਤ ਦੀ ਸੈਰ ਲਈ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਹ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਗਾਰ ਵੀ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਲੋਕ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਜਗਾਈ। ਉਹ

ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣਗੇ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਟਕਲਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਂਚ ਕੁਝ ਠੋਸ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ, ਕੋਈ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਹੈਨਰੀ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਪਲਬਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਉਸਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾ ਸਕੇ।
ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਹੈ।
"ਧੰਨਵਾਦ, ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ।" "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਪਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਤਹੀ ਹਨ।"
"ਸਤਹੀਂ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲੀ ਅੰਦਰਲੀ ਖ਼ਬਰ ਦੱਸੋ, ਮੋਰਟਿਮਰ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬਹੁਤ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੋਰਟਿਮਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

ਮੋਰਟੀਮਰ ਹੁਣ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਆ ਗਈ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹਾਰ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਕਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੇ। ਮੇਰੀ ਚੁੱਪੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀਆਂ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤਰਕਵਾਦੀ ਵੀ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਆਸਾਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਇਹ ਜੰਗਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਆਕਰਸ਼ਕ ਲੱਗੀ। ਲਾਫਟਰ ਹਾਲ ਦੇ ਮਿਸਟਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ, ਜੋ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬੁੱਢਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੁਸ਼ਮੈਨ ਅਤੇ ਹੋਨਟੋਟ ਦੀਆਂ ਵਿਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਬਿਤਾਈਆਂ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਦਬਾਅ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦਬਾਅ। ਉਸਨੇ ਹਿਊਗੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੱਸੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਮੂਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਡਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸਨੂੰ ਕੁਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਡਰਾਉਣੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮੈਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਸ਼ੂ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਸੜਕ ਵੱਲ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਜੰਮਿਆ ਰਿਹਾ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਸੀ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਊਗੋ

ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ।" "ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ?"
"ਹਾਂ। ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।"
"ਔਰਤ ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਮਰਦ?"
ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਕੜਕਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਦੇ ਹੋਏ,
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਉਹ ਪ੍ਰਿੰਟ... ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਸਨ। ਹਿਊਗੋ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵ ਵਾਂਗ।"

३
ਮੈਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਈ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਕੇਸ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਹੋਣਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਜਿੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ?"
"ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ?"
"ਉਹ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਸ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੀ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸਨ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਚਾਨਕਤਾ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਹੰਗਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਣਾ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ।"
"ਕੀ ਉਸ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ?"
"ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕਿਸੇ ਅਵਾਰਾ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ?"
"ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ।"
"ਪਰ ਉਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਠੀਕ?"
''ਹਾਂ।''
"ਉਹ ਰਾਤ ਕਿਵੇਂ ਸੀ?"
"ਧੁੰਦਲਾ ਅਤੇ ਬੱਦਲਵਾਈ।"
"ਪਰ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਹ?"
''ਹਾਂ।''

"ਉਹ ਸ਼ਤਾਪਵਾਲੀ ਰਸਤਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, 'ਯੂ ਐਲੀ'?"
"ਯਿਊ ਗਲੀ ਅੱਠ ਫੁੱਟ ਚੌੜੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਯਿਊ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਘਣੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਹਨ, ਬਾਰਾਂ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀਆਂ। ਇੰਨੀ ਸੰਘਣੀ ਕਿ ਇਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਲੰਘਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਸੜਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੀ ਹਰੀ ਪੱਟੀ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਇਹ ਯੂ ਐਲੀ ਜਾਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗੇਟ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ?" "ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ। ਉੱਥੋਂ ਸੜਕ ਉਜਾੜ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
"ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ 'ਯੂ ਐਲੀ' ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਗੇਟ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਹਾਂ। ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਸੜਕ ਤੋਂ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇਕਵੰਜਾ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।"
"ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸੋ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਘਾਹ 'ਤੇ ਵੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼- ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਘਾਹ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
"ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੜਕ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਸੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੇਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ? ਗੇਟ?"
"ਹਾਂ। ਗੇਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ।"
"ਦਿਲਚਸਪ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ। ਕੀ ਉਹ ਗੇਟ ਬੰਦ ਸੀ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ?"
"ਬੰਦ। ਇਸਨੂੰ ਚੇਨ ਪਾ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।"

"ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ?"
"ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਫੁੱਟ।"
"ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ''ਹਾਂ।''
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਗੇਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿਲਿਆ?"
"ਓਹ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ।"
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ?"
"ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼।"
"ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਉੱਥੇ ਪੰਜ ਤੋਂ ਦਸ ਮਿੰਟ ਰੁਕੇ ਸਨ।" "ਕਿਸ ਲਈ, ਮੋਰਟੀਮਰ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਸਿਗਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਵਾਹ। ਸੋਹਣਾ ਨਿਰੀਖਣ। ਅਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ?"
"ਯੂ ਐਲੀ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਪਰ ਬਾਕੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਮਾਰੀ।
"ਓਹ, ਵਾਟਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਰੇਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੀਂਹ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ? ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਿਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਜੋ ਮੈਂ ਜਨਤਾ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਛੁਪਾਏ ਬਿਨਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ..." ਮੋਰਟੀਮਰ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ

ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ।
"ਬੇਲਾ, ਡਾਕਟਰ। ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲ। ਰੁਕੋ ਨਾ।" ਹੋਮਜ਼।
"ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਸੂਸ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚਲਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ... ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਇਨਸਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਆਦਿ..."
"ਮੈਂ... ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ।"
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਉਸ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।"
"ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ?"
"ਇਸ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮਲਰਾਨਾ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜੀਵ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ। ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਿਆਨਕ, ਹਿੰਸਕ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ, ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਫੈਰੀਅਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵੋਟ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਦੰਤਕਥਾ ਨਾਲ ਸੌ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਲਰਾਨਾ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਭਟਕਦਾ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸਮਰਪਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕੁੜੱਤਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਕੀ ਝੂਠ ਹੈ.."
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਉਹ ਮੋਰਟੀਮਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਡਰਾਉਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁੰਨ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਥਾਹ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਮੋਰਟੀਮਰ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸੁੱਕ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, "ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਸਲੀ ਸਨ।" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੈਂ, ਮੋਰਟੀਮਰ। ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਭੇਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਲਝੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਟੋਕਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਤਾਂ? ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ ਐਮ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ."
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਠੀਕ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਦੱਸੋ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂ।"
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ? ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਵਾਰਸ?"
"ਹਾਂ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ। ਉਹ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ

ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਹ ਰਾਏ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਹੈ।"
"ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ... ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਰੋਜਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਭਰਾ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਰੋਜਰ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਭਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਪਿਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਰੋਜਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਰਬਾਦ ਸਨ। ਬੇਵਕੂਫ਼, ਜੰਗਲੀ, ਇਹੀ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸੁਹਜ ਸੀ। ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਭਿਆਨਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੱਧ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1876 ਦੇ ਪੀਲੇ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਆਖਰੀ ਵੰਸ਼ਜ ਹੈ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਪੜਪੋਤਾ। ਉਹ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਅਤੇ ਦਸ ਮਿੰਟ ਦੂਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੋਮਜ਼? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਮੋਰਟੀਮਰ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਹਿਲ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?" "ਕਾਰਨ ਸਾਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਮੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਕਿ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਜਾਨ ਉਸ ਮਹਿਲ

ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਦੀ ਜਾਨ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਸੁਧਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਫਿਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ,
"ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ, ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਅਖੌਤੀ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਰਸ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?"
''ਹਾਂ... ਹਾਂ... ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੱਸੇਗੀ।''
"ਹੁਣ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੰਨ ਲਈਏ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਜੇ ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਇੱਥੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਿਉਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਗਲੀ ਦੇ ਅਰਚਿਨ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਝਪਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲੋ। ਕੀ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਉੱਥੇ ਓਨਾ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ

ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਫੈਸਲਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜਾਹ ਮਿੰਟ ਦੂਰ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਸਪੈਨੀਏਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਦੂਰ ਰੱਖ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੁਰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਲੈ। ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਓ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਨੂੰ ਮਿਲੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੋਰਟੀਮਰ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਅਤੇ?"
"ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਾ ਦੱਸੋ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ। ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਠੀਕ ਦਸ ਵਜੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੋਮਜ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਮੋਰਟੀਮਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗੇ।" ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ, ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋਣ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੈਨਸਿਲ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ, "ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ।" ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰਗੜਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗਾ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਹੋਮਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ। ਮੋਰਟਿਮਰ ਪਹਿਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਮੋਰਟੀਮਰ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ, ਤੇਰੇ ਕੁੱਤੇ, ਨੂੰ ਮੂਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
"ਤਿੰਨ ਲੋਕ।"

"ਪਰ ਕੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ.. ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।"
"ਧੰਨਵਾਦ, ਮੋਰਟੀਮਰ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਵਾਟਸਨ?"
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੁਕ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਕੋਈ ਮਦਦ?" "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਵਾਟਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ,..." ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸਿੱਧਾ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਪੂਰੀ ਇਕਾਂਤ। ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਬ੍ਰੈਡਲੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤੰਬਾਕੂ ਮੰਗਵਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਇਸਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਅਗਲੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਅਲਵਿਦਾ, ਵਾਟਸਨ।" ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ।
ਇਹ ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਖੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਹਰ ਧਾਗੇ ਦੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਉਂਡ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ

ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਰਸਤਾ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਬਾਕੀ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰ ਆਇਆ। ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਧੂੰਏਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁਬਾਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਸਾਰਾ ਕਮਰਾ ਉਸ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਲੈਂਪ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਵੀ ਕਾਲਖ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੰਘਦਾ ਅਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਗਿਆ। ਧੂੰਏਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਰਿੰਗਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗਦਾ ਪਾਈਪ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪਾਈਪ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਪਿਆ ਸੀ।
"ਵਾਟਸਨ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੰਘ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਖੰਘ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ।
"ਇੱਥੇ ਹਵਾ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਂ ਖੰਘਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਓ ਹਾਂ.. ਬਹੁਤ ਧੂੰਆਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਧੂੰਆਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਰਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ, ਵਾਟਸਨ।"
ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ?" ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।

"ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?" ਮੇਰੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਗਰਟ ਹਟਾਈ।
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਬਾਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਤਾਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਿਸ਼ ਵੀ ਸਵੇਰ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਕਲੱਬ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਵਾਟਸਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
"ਹਾਂ। ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਸ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਰੂਰ।"
"'ਆਹ। ਗਲਤ। ਮੈਂ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਗਿਆ ਸੀ।'"
"ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ.."
"ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਲ। ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਤੋਂ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਫੌਜੀ ਨਕਸ਼ਾ ਮੰਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮਾਲਰਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਇਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ, ਦੋ ਮੱਗ ਕੌਫੀ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਪੀਤੀਆਂ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨਕਸ਼ੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਨਕਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਤਿੰਨ ਇੰਚ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਬੰਡਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਨਕਸ਼ਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜੰਗਲ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਨਕਸ਼ਾ 'ਯੂ ਐਲੀ' ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ। ਪਰ ਦੇਖੋ, ਇਹ ਇਸ ਮੂਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਘਰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਰ। ਸਾਡਾ ਡਾਕਟਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਘਰ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਇਸ ਲਾਫਟਰ ਹਾਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਦੀ, ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਹੋਰ ਘਰ ਹਨ। ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਬਸਤੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਹੈ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਜਾੜ ਮੂਰ ਹਨ। ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ, ਬੰਜਰ ਜ਼ਮੀਨ। ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। "ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਨਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।"
"ਸਮੁੱਚੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।" "ਬਿਲਕੁਲ। ਇੱਕ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਜਿਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗ੍ਹਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਭੂਤ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋ?"

"ਵਾਟਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਜੰਟ ਜ਼ਰੂਰ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ? ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ? ਜੇਕਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਸਹੀ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਆਦਿ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ?"
"ਹਾਂ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ..." ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਿਆ।
"ਕੀ?"
"... ਉਹ... ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਕੁਝ ਮੁੱਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਦਲਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?"
"ਮੋਰਟੀਮਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ।"
"ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੂਜੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਵਾਟਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਚੱਲੇਗਾ?"
"ਤਾਂ? ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਵਾਟਸਨ। ਉਹ ਦੌੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੌੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"

"ਉਹ ਕਿਉਂ ਭੱਜਣਗੇ? ਅਤੇ ਕਿਸ ਤੋਂ?"
"ਇਹੀ ਅਸਲੀ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਉਹ ਵੀ ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਵਾਟਸਨ, ਮੈਂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮਲਰਾਣਾ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਏ? ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਭੱਜੇ? ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਉਲਟ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਜੇਕਰ ਮਲਰਾਣਾ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜੇ ਜਿੱਥੇ ਮਦਦ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਕਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ 'ਯੂ ਐਲੀ' ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?"
"ਦੇਖੋ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿੱਲੀ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੌਸਮ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜ ਜਾਂ ਦਸ ਮਿੰਟ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਦੀ ਰਾਖ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਵਾਰ ਡਿੱਗੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਸ਼ਤਾਪਾਵਲੀ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਹਰ ਰਾਤ ਉਹ ਉਸ ਝੀਲ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ! ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੁੰਨਸਾਨ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਡਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ

ਰਾਤ ਸੀ।" ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਦਿਸ਼ਾ ਮੱਧਮ ਜਿਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।
"ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਕਾਰ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਵਾਟਸਨ। ਕੰਪਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਆਓ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਈਏ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਵਾਇਲਨ ਦਿਓ।"
ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਵਾਇਲਨ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।

४
ਸਵੇਰੇ, ਜਲਦੀ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਬੈਠ ਗਏ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਠੀਕ ਦਸ ਵਜੇ ਵੱਜੀ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤਲਾ ਸਰੀਰ, ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਤੰਦਰੁਸਤ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਲਾਲ ਸੂਟ ਉਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੋਟੀਆਂ ਭਰਵੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਨਿਗਾਹ ਸਥਿਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹੈ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। "ਹਾਂ, ਹਾਂ.." ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਨਕਲੀ ਰਸਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਜੇ ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ। ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ! ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹੇਲੀਆਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹੇਲੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚਲਾਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੱਚਮੁੱਚ। ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ।"
ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਆਦਤ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ "ਓ ਮਾਈ ਗੌਡ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਖਾਸ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੋ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲੰਡਨ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ।"

"'ਉਮ.. ਇਹ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਝਾਰਤ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੀ। ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੋਟ ਹੈ। ਹੇ ਰੱਬਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਏ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਹੀ ਸਾਦਾ ਸਲੇਟੀ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਾਗਲ, ਬੇਢੰਗੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ, ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਚਿੱਠੀ ਉੱਤੇ ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਡਾਕਘਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਸੀ।
"ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਹੋ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਮ? ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੇ ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਪਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹੇਗਾ।"
"ਹਾਂ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਲਿਫਾਫਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਕੱਢਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਧੇ ਮੂਰਖ ਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਿੰਟ

ਕੀਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚਿਪਕਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਰੇਕ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ, ਇੱਕ ਵਾਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਲਰਾਨਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ।"
ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਹਰ ਕੋਈ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਚਿੱਠੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਬਹੁਤਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ। 'ਮਲਰਾਣਾ ਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਕਲੀ ਸੀ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ।" ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਪਰ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੌਣ ਇੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ।
"ਹੁਣ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਮੋਰਟੀਮਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ।
ਮੋਰਟੀਮਰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਸਿਗਰਟ ਘੁੰਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੰਕੇਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪੱਤਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤੰਬਾਕੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਟਿਊਬ ਵਿੱਚ ਭਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹੈਨਰੀ, ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੈਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼? ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਜਾਦੂ? ਕਿਹੜੀ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ? ਹੇ ਰੱਬਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਹੈ ਅਤੇ

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੱਸੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼।"
"ਇੰਨੇ ਘਬਰਾਓ ਨਾ, ਮਿਸਟਰ ਹੈਨਰੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸਾਰ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ।" ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਵਾਟਸਨ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦਾ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਅੰਕ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ?" "ਹਾਂ... ਪਰ.. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਇਆ।
"ਹਾਂ। ਹੁਣੇ। ਬੱਸ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪੰਨਾ ਕੱਢੋ। ਮੈਂ ਫਰੰਟਿਸਪੀਸ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਉਂਕਾ ਲੈ ਕੇ ਉੱਠਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਟੀਪੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ। ਮੈਂ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪੰਨਾ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੰਪਾਦਕੀ ਦੇ ਕਾਲਮਾਂ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਦੌੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਖ਼ਬਾਰ 'ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਵਪਾਰ ਨੀਤੀਆਂ' ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ। "ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਸੰਪਾਦਕੀ ਉਦਯੋਗ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ? ਫਿਰ ਸੁਣੋ।" ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਹੋਮਜ਼ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।

"ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਆਰਥਿਕ ਨੀਤੀਆਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਵਪਾਰ ਨੀਤੀਆਂ ਨੇ ਹਰ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ, ਦੇ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਹਰ ਉਦਯੋਗ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲ ਜੋੜੇਗਾ। ਸਰਕਾਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਪੀਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ?" ਹੁਣ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰਗੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ। ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਮੋਰਟੀਮਰ?"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੋਮਜ਼ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦਿਖਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੱਠੀ, ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਅਤੇ ਅਰਥਸ਼ਾਸਤਰ 'ਤੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਖੁਸ਼ੀ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਂਝੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲ ਇਸੇ ਅਜੀਬਤਾ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ। ਫਿਰ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਨਹੀਂ.. ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਨੀਤੀਆਂ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭਟਕ ਗਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ..."

"ਤੁਹਾਡਾ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਹੈਨਰੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵਾਟਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵਾਟਸਨ ਖੁਦ ਅੱਜ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਕੀ, ਵਾਟਸਨ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?"
"ਹਮ? ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ," ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮੰਨਿਆ। "ਹੋਮਸ, ਉਸ ਸੁਰਖੀ ਦਾ ਚਿੱਠੀ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਵਾਟਸਨ? ਓ, ਮੈਂ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ 'ਜੇ', 'ਆਪਣੇ ਆਪ', 'ਆਤਮਾ', 'ਦੇਖਭਾਲ', 'ਜੇ', 'ਫਿਰ', 'ਦੂਰ', 'ਰਹਿਣਾ' ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ?"
ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਚਿੱਠੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਛਪੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕ ਕੇ ਇੱਕ ਵਾਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਲਰਾਣਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ।' ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਟਾਈਪਫੇਸ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ!" ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਚੀਕ ਨੇ ਚੁੱਪ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਸਨ। ਉਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਚਿੱਠੀ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਪੰਨੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਦੂਈ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਹਾਂ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਇਸ ਲੇਖ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ, 'ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ' ਅਤੇ 'ਦੂਰ ਰਹੋ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਜਿਵੇਂ ਹਨ, ਕੱਟੇ ਅਤੇ ਚਿਪਕਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਹੋਮਜ਼ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸਿੰਫਨੀ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੁਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਅਚਾਨਕ ਹੈਨਰੀ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, "ਇਹ... ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਆਚ ਗਏ। ਉਹ ਬਸ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, "ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ।" ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ।
ਮੋਰਟੀਮਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, "ਕੋਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਕਿਸੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਹੈ, ਕਿਸ ਦਿਨ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸ ਲੇਖ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼?"
"ਡਾਕਟਰ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਉਂਗਲੀ ਫੇਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਖੋਪੜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?" "ਜ਼ਰੂਰ."
"ਪਰ ਕਿਵੇਂ?"
"ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਪੜੀ ਦਾ ਆਕਾਰ, ਇਸਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਗੋਲਾਈ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਕਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ..." ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟਿਮਰ। ਜਿੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੋਪੜੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੋ

ਪ੍ਰਿੰਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਸੂਸਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁੱਢਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਿਰੀਖਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਦੋ ਅਖਬਾਰਾਂ, ਲੀਡਜ਼ ਮਰਕਰੀ ਅਤੇ ਵੈਸਟਰਨ ਮਾਰਨਿੰਗ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਚਕਾਰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਚਿੱਠੀ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਕ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ।" ਹੈਨਰੀ ਅਜੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਹੁਣ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਕਿ ਇਹ ਟੁਕੜੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਰੀਕ ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟੇ ਗਏ ਸਨ।"
"ਨਹੁੰ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਰੇਕ ਟੁਕੜੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਗੋਲ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਓਨਾ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। 'ਜੇ' ਅਤੇ 'ਦੂਰ ਰੱਖੋ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਟੁਕੜੇ। ਨਹੁੰ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੋ ਵਾਰ ਵਰਤਣਾ ਪਿਆ ਹੈ।
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇਲ ਕਟਰ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਅਤੇ ਗੱਮ ਨਾਲ ਇਸ ਫੁਲਸਕੈਪ ਨਾਲ ਚਿਪਕਾਇਆ..."
"ਇਸਨੂੰ ਗੂੰਦ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਚਾਕ ਨਾਲ ਚਿਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਾਕ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰੀਗਰੀ ਬਹੁਤੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਪਰ ਫਿਰ, ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ 'ਮਲਰਾਣਾ ਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ 'ਮਲਰਾਣਾ ਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਲੱਭਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਹਾਂ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼?"
"ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ। ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਲਿਫਾਫੇ 'ਤੇ ਪਤਾ ਕਿਸੇ ਪਾਗਲ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਉੱਚ ਵਰਗ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਲੋਕ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿੰਨੇ ਟੇਢੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਿਪਕਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। 'ਜ਼ਿੰਦਗੀ' ਸ਼ਬਦ ਲਾਈਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, 'ਦੂਰ ਰਹੋ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਉਹ ਬਹੁਤ ਲਾਪਰਵਾਹ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਲਾਪਰਵਾਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਲਾਪਰਵਾਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਜੇ ਚਿੱਠੀ ਪੋਸਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਹੋਟਲ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ

ਜਾਂਦੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂ... ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ? ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ? "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਭੌਤਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਤਰਕ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਮੋਰਟੀਮਰ, ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਖੋਜ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਮੋਰਟੀਮਰ, ਇਹ ਪੱਤਰ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ? ਕਿਸ ਤੋਂ?" "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਮੋਰਟਿਮਰ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ, 'ਮੂਰ ਤੋਂ,' ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਕਲਮ ਖਰਾਬ ਸੀ। ਅਤੇ 'ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ, ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ।' ਅਜਿਹਾ ਪਤਾ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਸਿਆਹੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸਿਆਹੀ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਿਆਹੀ ਬਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਲਮ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਨੁਕਸਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਵਾਟਸਨ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੋਟਲਾਂ ਦੇ ਕੂੜੇ-ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਲਿੱਪਿੰਗਾਂ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। "ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ

ਨਾਸਾਂ ਭੜਕ ਗਈਆਂ। "ਓਹ, ਓ!" ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਚੀਕਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੜਾਕ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਲੱਭੀ ਹੈ।
"ਕੀ?"
"ਉਮ.. ਨਹੀਂ.. ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਟਰਮਾਰਕ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲੰਡਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਉਮ... ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ?"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਨਾਵਲ ਦੇ ਨਾਇਕ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੱਤਰ, ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਚੇਲਾ। ਕੌਣ ਕਿਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ?"
"ਅਸੀਂ ਉਸ ਮੁਕਾਮ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੀਏ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲੰਡਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 'ਖਾਸ' ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼।"
"ਜੋ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਆਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਖਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹੈਨਰੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਖਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਆਮ। ਪਰ... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਜੁੱਤੀ ਗੁਆਉਣਾ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਜੁੱਤੀ ਗੁਆਚ ਗਈ ਹੈ?"
"ਸਰ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਟੋਕਿਆ, "ਸਰ, ਤੁਹਾਡਾ ਬੂਟ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਟਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸੋ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।'" ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
"ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਬੂਟ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੋਰਟੀਮਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਗਲਤ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਠੀਕ?"
"ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸੀ। ਹੇ ਰੱਬਾ। ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਹੁਣ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹ ਜੁੱਤੀਆਂ ਕੱਲ੍ਹ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਸਨ।"
"ਨਵੇਂ, ਨੰਗੇ ਜੁੱਤੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੇਂ ਜੁੱਤੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ?"
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਉਹ ਬੂਟ ਸਿਰਫ਼ ਟੈਨ ਕੀਤੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਸਨ। ਟੈਨ ਚਮੜਾ। ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਲਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਜੁੱਤੇ ਖਰੀਦੇ? ਕਿਉਂ?"

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੀਵਨ ਪੱਧਰ, ਪਹਿਰਾਵਾ, ਰਸਮੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਬੂਟ ਵੀ ਸਨ। ਉਹ ਛੇ ਡਾਲਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਗਏ ਸਨ।"
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਉਸ ਚੋਰ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਬੂਟ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਵੇ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੋਰਟੀਮਰ ਵਾਂਗ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਓਗੇ।"
"ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਸਭ ਕੁਝ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਅਖਬਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੱਸੇ। ਹੈਨਰੀ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਦਾ "ਓ ਮਾਈ ਗੌਡ" ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ।
"ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਹਾਉਂਡ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦਾ ਅਰਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਦੂਗਰ ਕੋਲ, ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਮੋਰਟੀਮਰ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ।
"ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਅਤੇ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਇਸ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਹੈ!"
"ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਉਜਾੜ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਗਤੀਵਿਧੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣੂ ਹਾਂ।" ਮੋਰਟੀਮਰ।
"ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ 'ਕੋਈ' ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼।
"ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ।
"ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਜੋਖਮ 'ਤੇ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਜਾਣ ਜਾਂ ਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?"
"ਖ਼ਤਰਾ..."
"ਕਿਸ ਤੋਂ? ਭੂਤ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ?"
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਹੱਕੀ ਘਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੁਰਖੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ।" ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਵੰਸ਼ਜ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀ ਬਕਵਾਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਮੋਟੇ

ਭਰਵੱਟੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ। "ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚਾਂਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਸਿਰਫ਼ ਸਾਢੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।" ਹੋਮਜ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਆਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ?"
"ਹਾਂ। ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਫਿਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਠੀਕ ਦੋ ਵਜੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੋਟਲ ਤੱਕ ਸਵਾਰੀ ਮੰਗਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਤੁਰਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗਾ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਅਲਵਿਦਾ।"
ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਹੋਮਜ਼, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਰਸਮੀ ਨਰਮਾਈ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ 'ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਆਦਮੀ' ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ।
"ਵਾਟਸਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਬੂਟ ਪਾ ਲਓ।" ਉਹ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆਇਆ,

ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਲਾ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਗਜ਼ ਅੱਗੇ ਸਨ, ਆਕਸਫੋਰਡ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਾਂ?" ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਬਰ ਰੱਖੋ, ਵਾਟਸਨ, ਸਬਰ ਰੱਖੋ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਹਵਾ ਤੁਰਨ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗੀ ਹੈ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈਨਰੀ- ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ, ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ ਆਕਸਫੋਰਡ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ, ਇੱਕ ਸੌ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਹ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਚੌਰਾਹੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਘ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੋਮਜ਼ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੋ-ਪਹੀਆ ਬੱਗੀ, ਜੋ ਸੜਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲੱਗੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। "ਵਾਟਸਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਆਓ ਆਪਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀਏ।"
ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ ਅੰਦਰਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਏ। ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਬੱਗੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਖਿੜਕੀ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਦਰੋਂ ਉਸਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਸੁਣੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਿੱਠਾਂ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਬੱਗੀ ਨੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ, ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਗੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵੀ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਮਜ਼ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੱਗੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਕੁਝ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬੱਗੀ ਦੂਰ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਓਹ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਾਏ-ਹਾਏ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। "ਬਚ ਗਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੀ!" ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। "ਵਾਟਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੇਸ ਲਿਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ।"
"ਜਾਸੂਸ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਲੈਣ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ। "ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੇ ਲੰਡਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਹੀ ਕੋਈ ਉਸ 'ਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਗਿਆ ਸੀ? ਅਤੇ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।"
''ਹਾਂ।''
"ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰੀਂਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼। ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਵਾਟਸਨ, ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਰੱਸੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰ ਲਏ ਸਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰੇਂਗਣਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਤਿਆਰ ਰੱਖੀ ਹੁੰਦੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ।"
"ਹਾਂ। ਉਹੀ ਬੱਗੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਗਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।"
"ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਓਹ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੱਗੀ ਦੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
"2704," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੱਗੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਵਾਟਸਨ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਬੱਗੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦੇਖਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ? '2704' ਉਹ ਬੱਗੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਰੁਕ ਨਾ ਸਕਿਆ। "ਉਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ

ਨਜ਼ਰ ਨੇ ਹੁਣ ਹਲਚਲ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਯੋਜਨਾ ਅਸਫਲ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਬੱਗੀ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਗੀ ਫੜ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੋੜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਾਹਲੀ ਅਤੇ ਭੀੜ ਨੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਦੂਰ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰ ਪਏ। ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਰਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ।
"ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਰਡ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਅਗਲੀ ਚਾਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਗੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਹੈ?"
"'ਆਹ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਿਸਨੇ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਰਗਾਕਾਰ ਹਨ।"
"ਹਾਂ.. ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਕੱਟ। ਮੈਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਨਕਲੀ ਸੀ। ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹੀ ਘੜੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਚਿਹਰਾ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ। ਹੈ ਨਾ?" ਹੋਮਜ਼ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਫਤਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਈਨ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਪੇਜਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਨੇਜਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਵਿਲੀਅਮ। ਤੁਸੀਂ

ਕਿਵੇਂ ਹੋ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਹਾਂ। ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼," ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਫੁੰਕਾਰ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਕੌਣ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਬਚਾਈ। ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚ ਗਈ। ਬੈਠ ਜਾਓ।"
"ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੰਡਾ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ," ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ।"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਾਧੂ ਪੰਜ ਪੌਂਡ ਦੇ ਦਿਓ।" ਹੋਮਜ਼
ਜਲਦੀ ਹੀ ਚੌਦਾਂ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਤਿੱਖੀ ਨੱਕ ਅਤੇ ਭਾਵਪੂਰਨ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲਾਂ ਦੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਵਿਲਸਨ ਤੋਂ ਹੋਟਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਪੌਂਡ ਦੇ ਨੋਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਸਿੱਕੇ ਵੀ ਮਿਲ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰਟਰਾਈਟ, ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇਈ ਹੋਟਲ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ."
"ਹਰੇਕ ਹੋਟਲ ਕਲੀਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਲਓ, ਤੇਈ ਸ਼ਿਲਿੰਗ।"
"ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ."

"ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕੂੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹੋਗੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਪੇਪਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਸਮਝ ਲਿਆ?"
"ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ."
"ਪਰ ਜਿਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੰਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਛੇਕ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸਟ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਰਿਸੈਸ ਵਿੱਚ ਪਏ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਅੰਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਉਹ ਪੰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ।"
"ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਕੋਲ ਭੇਜੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਤੇ ਤੇਈ ਹੋਰ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਲਓ। ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੂੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਢੇਰ ਦਿਖਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦਾ ਉਹ ਅੰਕ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕੰਮ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਤੇ ਦਸ ਹੋਰ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਤਾਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿਓ।" ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਆਪਣੀ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਵਾਟਸਨ, ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ 2704 ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਬੱਘੀ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਭਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਦੋ ਵਜੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਬਾਂਡ ਸਟਰੀਟ ਚੱਲੀਏ। ਉੱਥੇ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਆਓ

□□□□□□ □□□□□□," □□□□□□ □□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□

५
ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਜਿਸ ਪਲ ਉਹ ਬਾਂਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਆਰਟ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਮਜ਼ ਬੈਲਜੀਅਨ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਏ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਦੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ।
ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਹੋਟਲ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓਗੇ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਮੋਟੇ ਐਂਟਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵੱਲ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ।" ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਰਜਿਸਟਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਐਂਟਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
ਉਸਨੇ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਕੋਲ ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਨਹੀਂ ਸਰ। ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਨਵੇਂ ਨਾਮ ਸਨ। ਇੱਕ ਨਿਊਕੈਸਲ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਥੀਓਫਿਲਸ ਜੌਨਸਨ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ

ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓਲਡਮੋਰ, ਹਾਈ ਲਾਜ, ਅਲਟਨ ਦੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ।
"ਓ, ਥੀਓਫਿਲਸ ਜੌਨਸਨ। ਮੈਂ ਜੌਨਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਉਹ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਮਿਸਟਰ ਜੌਨਸਨ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਉਹ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ, ਉਹ ਕੋਲੇ ਦੀ ਖਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸ਼ਾਹੀ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ? ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆ ਰਿਹਾ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਸਰ, ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
"ਖੈਰ, ਖੈਰ... ਅਤੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓਲਡਮੋਰ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਨਾਟਕੀ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਵੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕਿਤੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਪਰ... ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓਲਡਮੋਰ ਹੈ..." ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ।
"ਸਰ, ਗਲੋਸਟਰ ਦਾ ਮੇਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਪਾਹਜ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਡਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।"
"'ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ? ਧੰਨਵਾਦ।'" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।
ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਗਏ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਸਿੱਖੀ ਹੈ, ਗਾਰਡ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ ਹਨ। ਹੈਨਰੀ 'ਤੇ ਗੁਪਤ

ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਲਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ... ਓਹ, ਹਾਂ... ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣਾ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ, ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਹੈਨਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫ਼ਰਕ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ, ਗੰਦਾ ਕਾਲਾ ਬੂਟ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣੇ ਪਏ। ਉਹ ਅਮਰੀਕੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਵੇਟਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਸੀ, ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"'ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼। ਕੀ ਤੂੰ ਹੋਟਲ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ? ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਹਾਏ ਰੱਬਾ। ਮੈਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਜੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਦੇਖ। ਇਹ ਹੋਟਲ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਆਪਣੇ ਬੂਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਲੇ ਬੂਟ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਨਵਾਂ ਭੂਰਾ-ਭੂਰਾ ਬੂਟ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ।"
"ਹੋਮਸ, ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁੱਲ ਤਿੰਨ ਜੋੜੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਖਰੀਦੇ ਭੂਰੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਇਹ ਕਾਲਾ ਜੁੱਤੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ ਚੀਕਿਆ,

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਟਰ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ, "ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਮੂਰਖ? ਕੁਝ ਕਹੋ।"
"ਸਰ... ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਹੋਟਲ ਲੱਭਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ।" "ਠੀਕ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੁੱਤੀ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਜੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮੈਨੇਜਰ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨੌਕਰੀ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਹੋਟਲ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਅਮਰੀਕੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਸਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ। ਜੁੱਤੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਬਰ ਰੱਖੋ," ਵੇਟਰ ਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਆਖਰੀ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਤੁਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਾਓ ਅਤੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲੱਗ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਲੱਭੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ।" ਵੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਲੰਘਦੇ ਵੇਟਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਪੂੰਝਦੇ ਹੋਏ, ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਇੰਨੀ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਲਈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।" ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ।
"ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੁੱਤੀ ਗੁਆਉਣਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਹੋਟਲ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ।
"ਕੀ?" ਹੈਨਰੀ ਫਿਰ ਘਬਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ।

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ! ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼? ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੱਸੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਕੁਝ ਠੱਗੀ ਵਰਗੀ..."
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਖ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੈਂਕੜੇ ਕੇਸ ਹੱਲ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ, ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਰਾਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕੱਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਬਰ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਮਾਘੇ ਦਾ ਤਣਾਅ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਹੈਨਰੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸੂਟ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
"ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

ਹੋਮਜ਼ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹੈਰਾਨੀ ਦਿਖਾਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਦੋਂ?"
"ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ।"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਪਰ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲੰਡਨ ਆਏ ਹੋ, ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਕੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਕੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਹਮਲਾ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗਾ।" ਹੋਮਜ਼ ਮੋਰਟੀਮਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੋਰਟੀਮਰ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ?" ਮੋਰਟੀਮਰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, "ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਹ ਕੌਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਕੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਡਾਰਟਮੂਰ 'ਤੇ, ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੈ? ਗੂੜ੍ਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ। ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਵਰਗਾਕਾਰ ਕੱਟ।"
"'ਹਮ? ਡਾਰਟਮੂਰ ਵਿੱਚ.. ਇੱਕ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ...'' ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗਾ, ਅਜੀਬ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ''ਹਾਂ। ਬੈਰੀਮੋਰ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਬਟਲਰ, ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ। ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਾਲੀ, ਪੂਰੀ ਵਧੀ ਹੋਈ।''
"ਬੈਰੀਮੋਰ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲੰਡਨ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ।"
"ਪਰ ਕਿਵੇਂ?"
"ਵਾਟਸਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹੋਟਲ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਕਾਊਂਟਰ ਤੋਂ ਦੋ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਫਾਰਮ ਮੰਗੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੇਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਫਾਰਮ ਮੰਗੇ। ਹੋਮਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਲਿਖਿਆ। "ਕੀ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ?", ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਪਤਾ ਲਿਖਿਆ, "ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, ਡਾਰਟਮੋਰ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ।"
"ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਡਾਕਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਗ੍ਰਿੰਪਨ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਦੂਜੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ 'ਤੇ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ, 'ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ, ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ।' ਟੈਕਸਟ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਮਾਨਯੋਗ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ, ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ 'ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ, ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ' ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' ਉਸਨੇ ਦੋਵੇਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵੇਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਉੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬੈਰੀਮੋਰ ਕੌਣ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਬਾਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਬਟਲਰ। ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਬਟਲਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਬੈਰੀਮੋਰਸ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਅਤੇ

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹਨ।" ਮੋਰਟੀਮਰ।
"ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਰੀਮੋਰਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਜਾੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ."
"ਕੀ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੈਰੀਮੋਰ ਲਈ ਕੁਝ ਛੱਡਿਆ ਸੀ?" ਹੋਮਜ਼।
"ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਪੌਂਡ ਮਿਲਣਗੇ।" ਮੋਰਟੀਮਰ।
"ਵਾਹ। ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?" ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਸੋਚਵਾਨ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਪੌਂਡ ਰੱਖੇ ਹਨ।"
"ਹਮ। ਕੋਈ ਹੋਰ?"
"ਕਈਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਰਕਮਾਂ। ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫੰਡ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੌਲਤ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ।"
"ਇਹ ਸਾਰੀ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਦੌਲਤ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
"ਸੱਤ ਲੱਖ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਪੌਂਡ।" ਮੋਰਟੀਮਰ।
ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਉੱਠ ਗਏ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"

"ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਅਮੀਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸ ਲੱਖ ਪੌਂਡ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਹਮ.. ਇਹ ਨੰਬਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਓ..." ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੈਨਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਆਪਣਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਬਦਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਖ਼ਤ ਬੋਲਣ ਲਈ, ਹੈਨਰੀ। ਪਰ ਮੰਨ ਲਓ, ਜੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮਾੜਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵਾਰਸ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਰੋਜਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲਾਈਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। 'ਡੇਸਮੰਡ' ਉਸਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਮਜ਼ ਡੇਸਮੰਡ ਹੈ, ਜੋ ਵੈਸਟਮੋਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਅਹੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਰਿੰਗ ਵਾਲਾ।" "ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਸ ਜੇਮਸ ਡੇਸਮੰਡ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼ਖਸੀਅਤ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਹਮ.. ਇੰਨਾ ਸਾਦਾ ਆਦਮੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਦਿਲਚਸਪ।" ਹੋਮਜ਼।
"ਹਾਂ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਰਸ, ਯਾਨੀ ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ,

"ਜੇ ਇਹ ਜੇਮਜ਼ ਡੇਸਮੰਡ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਡੇਸਮੰਡ ਇਸਦਾ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਕੀਲ ਹੈ।" ਮੋਰਟੀਮਰ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੈਨਰੀ?" ਹੋਮਜ਼। "'ਓਹ, ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਜਿਸ ਕੋਲ ਹੱਕ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਸਭ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦੀ ਵੀ ਇੱਛਾ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤੇ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਨਾ ਜਾਓ।"
"ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਵਿਹਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣਗੇ। ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਡਾਕਟਰ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕੋ। ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕੇ।" "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇੱਥੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬਲੈਕਮੇਲ ਕੇਸ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ

ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਆਉਣਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚਾਹਾਂ। ਪਰ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂਗਾ।" ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਗੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ।
"ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਝਾਓਗੇ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਵਾਟਸਨ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਨੀ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਇੰਨੇ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਟਸਨ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰ ਰਸਮੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਂਹ ਨਾ ਕਹੋ।"
ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ। ਇੱਥੇ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਖੁਦ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਹਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ।
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉੱਥੋਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਨਾ ਲਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਾ ਬਣੋ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ?"
"ਕੀ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ?"

"ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 10:30 ਵਜੇ ਪੈਡਿੰਗਟਨ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠੇ। ਅਤੇ "ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ।" ਅਚਾਨਕ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਅਲਮਾਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ।
ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜੁੱਤੀ।" ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਜੁੱਤੀ ਮਿਲਿਆ। ਖਾਲੀ। ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ।
"ਹਮ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਣ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।" ਮੋਰਟੀਮਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਮੇਰੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਵੇਟਰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਗਏ ਸੀ।" ਜਰਮਨ ਵੇਟਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੁੱਤੀ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੁੱਤੀ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ, ਬੇਤੁਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਗੁੰਝਲਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਖਰ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਸਨ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਜੁੱਤੀ ਗੁਆਉਣਾ। ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਾਲਾ ਜੁੱਤੀ ਗੁਆਉਣਾ। ਅਚਾਨਕ ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਲੱਭਣਾ।
ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੋਟਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਰੋਕੀ। ਅਸੀਂ ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਹੋਮਜ਼ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਥੱਕਿਆ

ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਵੱਟਾ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਗਸਾ ਪਹੇਲੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਤਰਕ ਦੀ ਹਰ ਲਾਈਨ ਕੀਮਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਪਾਈਪ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਦੋ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਆ ਗਏ। ਹੋਮਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਜਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਤੋਂ ਹੈ। ਸੁਣੋ, 'ਤੇਈਸ ਵਿੱਚ ਤੇਈ ਹੋਟਲ ਗਏ। ਲੰਡਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਕਾਰਟਰਾਈਟ।'" ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਧਾਗਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਬਦਲੋ।"
"ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ 2704 ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਬੱਗੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਹੁਣ ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਗਾ ਬਚਿਆ ਸੀ।
ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਫਿਰ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੋ।" ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ,
"ਮੈਂ ਬੱਗੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬਦਰੰਗ, ਬਦਰੰਗ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਗੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ। ਇੱਕ ਦੰਦ ਗਾਇਬ ਸੀ,

ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦੇਵੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਟੈਂਗੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਰਗਾ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਇੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ? ਮੈਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਵੀ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ।" ਉਸਦੇ ਸਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੱਘੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੋਸਤ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦੇਵਾਂਗਾ।" ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਜਾਦੂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਬੈਗਮੈਨ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।" ਸਖ਼ਤ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਕੋਮਲ ਹੋ ਗਈ, ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕੇ ਨੇ ਜਾਦੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
"ਜੌਨ ਕਲੇਟਨ। 3 ਟਾਰਪੀ ਸਟਰੀਟ, ਬੋਰੋ। ਸਾਡੀ ਬੱਗੀ ਸ਼ਿਪਲੀ ਯਾਰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਕਲੇਟਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਯਾਤਰੀ ਆਇਆ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਹੁਣ ਕਲੇਟਨ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ। "ਸਰ... ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਸ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਾਂ।"
"ਇਹ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਲੇਟਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਲੁਕਾਓ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਓਗੇ। ਕੀ ਉਸ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਸੂਸ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਬੱਗੀ ਛੱਡਣ ਵੇਲੇ ਇਹ ਕਿਹਾ।"
"ਹਮ। ਤੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਕਿਹਾ?" ਹੋਮਜ਼।
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਜਿੱਤ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਮਲਾ ਸਾਡੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੱਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਸੀ।
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਉਸਨੇ ਕੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ?" ਹੋਮਜ਼।
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ..." ਕਲੇਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ੍ਹ ਖੁਰਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦਾ ਨਾਮ... ਸ਼ਰਲੌਕ ਹੋਮਜ਼।"
"ਕੀ?"
ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕਲੇਟਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ ਕਿ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੰਘਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਲੈ ਕੇ ਹੱਸ ਪਿਆ।
"ਸ਼ਰਲੌਕ ਹੋਮਜ਼?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕਟਸ਼ਾਹ ਵਾਟਸਨ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕਟਸ਼ਾਹ ਹੈ... ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਲੌਕ ਹੋਮਜ਼ ਹੈ..." ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

"ਹਾਂ, ਸਰ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਸੀ।" ਕਲੇਟਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਪਾਗਲ ਵੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ..." ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ, ਤੁਹਾਡੇ ਉਸ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ, ਬੱਘੀ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਸਿੱਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਉਸਨੇ ਸਵੇਰੇ ਸਾਢੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਟ੍ਰੈਫਲਗਰ ਸਕੁਏਅਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੱਗੀ ਰੋਕੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਜਿਹੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਸਰ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋ ਆਦਮੀ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਚਲਾਈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੱਗੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਆ ਗਏ।"
"ਇਸ ਘਰ ਕੋਲ?"
"ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਰੁਕ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਦਿ। ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਸੂਸ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਡੇਢ ਘੰਟਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਦੋ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਦੇ ਆਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ... ਅਤੇ..."
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਾਸਾ ਦਬਾਇਆ। "ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਉਸ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, 'ਬੱਗੀ ਚਲਾਓ'? ਮੈਂ ਕੋਰੜਾ ਖਿੱਚਿਆ। ਬੱਗੀ ਨੇ ਪੂਰਾ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਟਰਲੂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਰ।" ਕਲੇਟਨ ਇੱਕ ਮਹਾਨ

ਕਾਰਨਾਮਾ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਹੋ? ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼। ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਸਰ।' ਫਿਰ ਉਹ ਜਲਦੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
"ਹਮ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਉਹ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ ਸਰ?"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼?"
ਕਲੇਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ੍ਹ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਰਕ ਦਿੱਤੀ। "ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਔਸਤ ਕੱਦ ਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਇੰਚ ਛੋਟਾ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਵਰਗੇ। ਉਸਦੀ ਲੰਬੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਿਆਂ ਤੋਂ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਚੌਰਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ... ਅਤੇ... ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ, ਸਰ।"
"ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ?" ਹੋਮਜ਼ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ".. ਹੂੰ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਖੈਰ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ.. ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਲੈ ਜਾਓ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
ਜੌਨ ਕਲੇਟਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਸਾਡਾ ਤੀਜਾ ਧਾਗਾ ਵੀ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਸਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਹਿੱਲਜੁਲ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਮਾਰੀ, "ਚਲਾਕ। ਚਲਾਕ। ਚਲਾਕ... ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ

ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਗੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਗੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਬੱਗੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁਣੌਤੀ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।"
"ਮੇਰਾ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਕੰਮ ਔਖਾ ਹੈ, ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਮੁਸਕਰਾਓ, ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਸਲੀ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਹੋਮਜ਼ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਗਲੀ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਹੁਣ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਲੰਬਾ, ਪਤਲਾ ਸਰੀਰ ਸ਼ਾਂਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਾਈਪ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ।

६
ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਲਈ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਖੁਦ ਮੈਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਨਿਕਲਿਆ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਪਈਆਂ।
"ਉੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸੋਚਦੇ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ਨਾ ਬੈਠੋ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸੋ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੋ। ਮੇਰੇ ਭੇਜੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਵੀ ਸੀ।
ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਹਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। "ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ?"
"ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੁਝ ਵੀ। ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ, ਉੱਥੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੋ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੇਮਜ਼ ਡੇਸਮੰਡ, ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਵਾਟਸਨ, ਅਪਰਾਧੀ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
"ਬੈਰੀਮੋਰਸ?" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪਰਸੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਬਟਲਰ, ਬੈਰੀਮੋਰ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਨਾਲ

ਹੋਣਗੇ। "ਸਾਨੂੰ ਬੈਰੀਮੋਰਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ। "ਵਾਟਸਨ, ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੰਮ ਆਉਣਗੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ, ਆਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀਏ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਮਲਰਾਨਾ 'ਤੇ ਦੋ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹਨ। ਉਹ ਦੋ। ਫਿਰ ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਖੁਦ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇੱਕ ਕੁਦਰਤਵਾਦੀ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਪਲਟਨ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ। ਮਿਸਟਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ, ਜੋ ਲਾਫਟਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਦੋ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਿਵਾਲਵਰ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ?"
''ਹਾਂ।''
"ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੋ। ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਾ ਬਣੋ।"
ਪੈਡਿੰਗਟਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆ ਗਿਆ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਲਈ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਰੇਲਗੱਡੀ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਪੋਰਟਰ ਸਾਡਾ ਸਾਮਾਨ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖ ਲੈਂਦੇ।"
"ਕੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?" ਹੋਮਜ਼।
"ਹਾਂ। ਉਮ... ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਇੱਥੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਪੜੀਆਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇਖੇ।"
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਬਸ ਅਚਾਨਕ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਆਈ।"
"ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਉਹੀ ਹੈ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈਨਰੀ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੈਨਰੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇੰਨੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਓ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜੁੱਤੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਹੈਨਰੀ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸਵਾਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਨਹੀਂ... ਨਹੀਂ... ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਗੁੰਮ ਗਿਆ? ਦਿਲਚਸਪ।" ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਾਰ ਦੀ ਸੀਟੀ ਵੱਜੀ। "ਠੀਕ ਹੈ।" ਮਿਸਟਰ ਹੈਨਰੀ, ਅਲਵਿਦਾ।'' ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਰ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜੀ, ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਹੋਮਜ਼ ਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਦਮ ਤੁਰਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉੱਚੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ''ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਣਮਨੁੱਖੀ

ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਾ ਜਾਓ।'' ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, 'ਅਨਮਨੁੱਖੀ ਤਾਕਤਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਏ।
ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜ ਲਈ। ਹੋਮਜ਼ ਤੁਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਤਿੱਖੀ ਨੱਕ 'ਤੇ ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮਣਕਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕੋਟ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਰੀ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਉਸਦਾ ਲੰਬਾ, ਪਤਲਾ ਸਰੀਰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋੜ 'ਤੇ ਇਹ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਪਿੱਛੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ।
ਸਫ਼ਰ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਨਿੱਘੀਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਰਸਮ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਦਾ ਸਪੈਨੀਏਲ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਖੇਤਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਮਿੱਟੀ ਲਾਲ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਇੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੇ ਲੈ ਲਈ। ਮੋਟੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਹਰੇ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਮਾਹੌਲ ਸੁਸਤ ਪਰ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝਾਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕੁਝ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵੇਖਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਸੀ, "ਮੇਰੇ ਰੱਬ।"
"ਵਾਟਸਨ, ਮੈਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਬਾਹਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਹਾਂ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

"ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜੈਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਖੋ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮਿਲਿਆ। "ਹਾਂ, ਵਾਟਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਵਸ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਇਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਆਈਵਰਨੀਅਨ ਦੋਵਾਂ ਨਸਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਤੁਸੀਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਠੀਕ?"
"ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਉਦੋਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਦੱਖਣੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਅਮਰੀਕਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਨਵਾਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਹਿਲ, 'ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ' ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ।" ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ। "ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੋ," ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜੰਗਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨੰਗੀਆਂ, ਸਲੇਟੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਰੰਗੀਨ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਲਿਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ, ਫਿੱਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਕੁਝ ਨੋਕਦਾਰ ਕੋਨ ਬਾਹਰ ਝਾਕਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬੈਠਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਉਸਦੇ

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਧੁੰਦਲੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮਲਰਾਣਾ ਦੀਆਂ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਝੌਂਪੜੀ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਕੋਨ ਝਾਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ, ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਬਾਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਤੰਗ ਸੜਕ 'ਤੇ ਮੁੜ ਗਈ। ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਸੀ। ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਢਲਾਣਾਂ ਬਣਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਾਮਨੀ ਕਾਈ, ਲਾਲ-ਨੁਕੀਲੇ ਪੱਤੇ, ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੰਗਲੀ ਝਾੜੀਆਂ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ- ਵੱਖਰੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੱਚੀ ਸੜਕ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਲ 'ਤੇ ਆ ਗਈ। ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੇਜ਼ ਵਹਾਅ ਨੇ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਦੋਵੇਂ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਉੱਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਨੇਰਾ ਕੰਢਾ, ਧਾਰਾ, ਪੁਲ, ਸੜਕ, ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਓਕ ਅਤੇ ਦੇਵਦਾਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਝਾੜੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ, ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਫਰੇਮ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਬੇਰੁਖੀ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਬੇਜਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਬੀਤਦੇ ਸਾਲ ਦੇ ਉਦਾਸ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ। ਸੜਕ ਸੁੱਕੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਾਰ ਦੇ ਪਹੀਏ ਤੇਜ਼ ਚੱਲਦੇ ਗਏ, ਉਹ ਇੱਕ

ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਉੱਡ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਗਿੱਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਧਦੇ ਗਏ, ਪਹੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੱਬ ਗਈ।
ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਾਰਸ ਦਾ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਉੱਥੇ ਦੇਖ।" ਹੈਨਰੀ ਅਚਾਨਕ ਚੀਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮੁਰਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਸੀ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸੁੱਕੀ ਪੀਲੀ ਘਾਹ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਾਈਫਲ ਲੈ ਕੇ ਤਿਆਰ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਵਿਚਕਾਰ ਲੱਗੀ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਪਰਕਿਨਸ," ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਗਾਰਡ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ?" "ਸਰ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਖ਼ਤ ਪਹਿਰੇ ਹਨ। ਹਰ ਸੜਕ, ਹਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦਾ। ਡਰ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ," ਡਰਾਈਵਰ ਪਰਕਿਨਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਤੀ ਦੇ।
"ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਡਾਲਰ ਦਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇਗਾ, ਠੀਕ?"
"ਸਰ, ਪੰਜ ਡਾਲਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕਿਉਂ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਓ? ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਕੈਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਰ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ।"
"ਤਾਂ? ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੇਲਡਨ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨੌਟਿੰਗ ਹਿੱਲ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਕਾਤਲ। ਸੇਲਡਨ। ਉਸਨੂੰ ਸੋਟੀ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੇਸ ਪਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੌ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਬੇਰਹਿਮ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਕਾਤਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਸੀ।
ਕਾਰ ਮੋੜ ਲੈ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਆਈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਾਲਰਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ। ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਝਲਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਨੀਵਾਂ, ਸੁੰਦਰ ਆਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਲਰਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਲੁਕਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੰਗੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮਤਲ ਚੋਟੀਆਂ 'ਤੇ, ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਪਏ ਪੱਥਰ ਚੁੱਪ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਵਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਲਰਾਨ ਉਜਾੜ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਉਸਦਾ ਬੇਚੈਨ ਹਉਕਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੀਮਾ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸਦੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ, ਜੋ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਓਵਰਕੋਟ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕੱਸ ਕੇ ਲਪੇਟ ਲਿਆ।
ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਰਗੀ ਢਾਂਚਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਸਰਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ

ਅਤੇ ਛੱਤ ਛਾਂਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਓਕ ਅਤੇ ਦੇਵਦਾਰ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਪਿੰਜਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗਰਮੀ, ਹਵਾ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਬੇਜਾਨ ਮਰੋੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਵਿੱਚ, ਮਾਘ ਦਾ ਉਪਜਾਊ ਖੇਤਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੂਰੋਂ ਦੇਵਦਾਰ ਅਤੇ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸੰਘਣੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਲਰਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ।
"ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ।" ਪਰਕਿਨਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰੇ, ਉੱਪਰ, ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦੋ ਚੋਟੀਆਂ ਬਾਹਰ ਝਾਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਸੀ।
ਹੈਨਰੀ ਤੁਰੰਤ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਵਾਰਸ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਦੂਰੀ ਘੱਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਮਾਨ 'ਤੇ ਆ ਗਏ। ਭਾਵੇਂ ਸਟੀਲ ਦੀ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਸੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਗੁਆਂਢੀ ਗਾਰਡਹਾਊਸ ਦਾ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਵੀ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਬਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਉਵੇਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੱਡੀ ਕਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਝੁਕੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਹਨੇਰੀ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਉਦਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ.. ਕਿਉਂ.. ਇਹ..?"

"ਨਹੀਂ ਸਰ। ਯੂ ਐਲੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ।"
ਹੈਨਰੀ ਇੱਕ ਖੋਜੀ ਪਰ ਉਤਸੁਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਜਗਮਗਾ ਉੱਠੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।"
ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਾਅਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੀ ਗੋਥਿਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੰਘਣੀਆਂ ਆਈਵੀ ਵੇਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਚੋਟੀ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੇਲਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਪਤਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੂਰੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਸਜਾਵਟੀ, ਪਤਲੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਸਨ। ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ। ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੰਭ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਉਸਾਰੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਾਲੇ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਲਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫਿਲਟਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚਿਮਨੀ ਤੋਂ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਪਤਲੀ ਲਾਈਨ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਟੇਢੀ-ਮੇਢੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। "ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ।" ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹਨੇਰੇ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਪਿਛਲੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਹ ਮਗਰ-ਮਗਰ ਆਈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਮਾਨ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਸਿੱਧਾ ਘਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ?" ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੁਕੋਗੇ?" "ਨਹੀਂ.. ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਕੰਮ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਬੈਰੀਮੋਰ ਉਹ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਾਂਗਾ।"
ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਪਹੀਆਂ ਦੀ ਠਰ-ਠਰ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਈ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਹਾਲ ਵੱਲ ਮੁੜੇ। ਅਸੀਂ ਵਰਾਂਡਾ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਠਰ-ਠਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਸੁੰਦਰ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ। ਛੱਤ ਦੇ ਵੱਡੇ ਓਕ ਬੀਮ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਸਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਲੱਕੜ ਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਦੀ ਠੰਡ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਨਿੱਘ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਲਾਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਹਾਲ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਆਕਾਰ ਲੈਣ ਲੱਗਾ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਓਕ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੰਧਾਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਪੈਨਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜੰਗਲੀ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ, ਤੂੜੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਕੋਟ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਨਰਮ ਪੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਾਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਿੱਲੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੀਲੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ।

"ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਗੀਰ ਵਾਲਾ ਘਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਾਡੇ ਪੁਰਖੇ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।" ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੱਚਮੁੱਚ ਓਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਹੈਨਰੀ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਲੈਂਪ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਲਾਲ-ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਪੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵੀ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੰਬਾ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸੇ ਪਲ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਦੇ ਨੌਕਰ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਸੋਹਣਾ ਸੀ। ਲੰਬਾ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਸਰ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਤਿਆਰ?"
"ਇਹ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਰ।" ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰ... ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਸਟਾਫ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ... ਉਦੋਂ ਤੱਕ..." "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਲਹਿਜਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇਕੱਠੇ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਨ ਹੋ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ

ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ..." ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤਾਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਸਰ।"
ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਬੈਰੀਮੋਰ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਥੋਂ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ।"
ਬਟਲਰ ਬੈਰੀਮੋਰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਬਦ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਸਰ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਸਾਡੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨੌਕਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਮਾਹੌਲ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ।"
"ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰੇਂਗਾ?"
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਵੀ..." ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਲਿਆ, "ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕਮਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"
ਅਸੀਂ ਚੌੜੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇਸ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਧੁਨਿਕ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੀ

ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਇੱਥੇ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਹਨੇਰਾ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਲੇ ਬੀਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਛੱਤ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਹਨੇਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਅਮੀਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁਲੀਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਤਾਂ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਿਹੜਾ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਡਾਇਨਿੰਗ ਮੇਜ਼ ਸੀ। ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਨੌਕਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਖਾਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਗਾਇਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਸਿਰਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਮਾਹੌਲ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤੇਲ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੱਕ, ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਕੱਲਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਤੀਬਰ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਲਚਲ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਬਿਲੀਅਰਡ ਰੂਮ

ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ।
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਇਹ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁਹਾਵਣਾ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ! ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਆਓ। ਅੱਜ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਜਾਈਏ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਵੇਰੇ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਉੱਚੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਰਾਂਡੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਰਿਆਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਝਾੜੀ ਸੀ। ਰੁੱਖ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੜਕ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹਿੱਲਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਹਰਕਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਚੱਲਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਅਚਾਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਧੁੰਦਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ, ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਤਲਹੀਣ ਘਾਹ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦਾ ਦੱਖਣੀ ਪਾਸਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਰਦੇ ਖਿੱਚ ਲਏ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਕੇ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਘੜੀ ਦੀ ਦੂਰੋਂ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਚੁੱਪ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੂੰਜਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ। ਕੋਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਚੀਕਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਬੈਠਾ। ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਚਾਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਘੜੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਹਰਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਆਈਵੀ ਵੇਲਾਂ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸਰਸਰਾਹਟ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

७
ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਪੰਛੀ ਚਹਿਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੂਰਜ ਪਰਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੀਆਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਿਰਨਾਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ 'ਤੇ ਪਈਆਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਜੋ ਆਕਾਰ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨੇਰਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਡਾਇਨਿੰਗ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਛੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਸਾਫ਼ ਚਿੱਟੀ ਧੁੱਪ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੰਧ 'ਤੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਿਰਾ ਰੰਗੀਨ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੱਕੜ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਹੁਣ ਪਿੱਤਲ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਝੂਠ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਿਤਾਈ ਸੀ। ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਹੇ ਰੱਬਾ। ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰ ਸਿਰਫ਼ ਮਨ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ।" ਹੈਨਰੀ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਕੱਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਜੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਾਜ਼ਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿੰਨੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਮਨ ਦੀ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਕਿਸਦੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ? ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼।" "ਹਮ? ਹਾਂ, ਹਾਂ..." ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਬੈਠਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੈਨਰੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਸੀ।"

"'ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ? ਰੁਕੋ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸੋਕਸ਼ ਮੋਕਸ਼ ਪਾ ਲਵਾਂਗਾ।'" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਹਨ। ਸਕਲੀ, ਨੌਕਰਾਣੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ। ਸਕਲੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ, ਸਰ, ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਰੋ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਗੋਰਾ ਰੰਗ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਕੱਦ ਵਾਲੀ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਭਾਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਗਭਗ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਪੂਰਨ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਰੋਣ ਕਾਰਨ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਸੁੱਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਕਿਉਂ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ? ਕੀ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ? ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ? ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਧੁੰਦ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਕੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਲੰਡਨ ਦੀ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਵਰਗ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? 2704 ਬੱਗੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜੌਨ ਕਲੇਟਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਮੂਰਖ ਸੀ। ਪਰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ? ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ। ਗ੍ਰਿੰਪੇਨ ਵਿਖੇ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ

ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਕੀ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਜਵਾਬ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸੀ।
ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੈਨਰੀ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਲਰਾਣਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਪਹੁੰਚੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ ਉਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਪਿੰਡ ਪੰਜ ਜਾਂ ਪੱਚੀ ਧੂੜ ਭਰੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਸੀ। ਇਹ ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੋ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੋਰਟੀਮਰ ਦਾ ਘਰ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਤਾਰ ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਸੀ।
"ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹਦਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਫੜਾ ਦਿਓ।"
"ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ? ਤੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਆਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ?" "ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਹ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ।" ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, "ਜੇਮਜ਼, ਤੂੰ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?"
ਇੱਕ ਚੌਦਾਂ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਤਾਰ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਉਸਦਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ

ਲੈਣ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ?"
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਹ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਓ, ਡੈਡੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
"ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।" ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਧਿਕਾਰਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਤਾਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਖੁਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਝਟਪਟ ਬੋਲਿਆ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ।
ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਚਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਿੱਛਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ? ਇਹ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ? ਇਸਨੇ ਸੌ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ। ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਘੜਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ? ਪਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਅਲੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, 'ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੂਰਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ'? ਬੈਰੀਮੋਰ ਖੁਦ? ਬੈਰੀਮੋਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸ ਦੇ ਪਾਸੇ ਸੀ, ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਜਾਂ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ? ਕੁਝ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦਾਅ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ

ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਪਰ ਫਿਰ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇੰਨੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼, ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਜਾਲ ਬੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਇਕਾਂਤ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਵੇ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਕੇਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਹੋਮਜ਼ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਰੁਕ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਪਤਲਾ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਲੀ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਸਲੇਟੀ ਵਾਲ, ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸਲੇਟੀ ਸੂਟ, ਸਿਰ 'ਤੇ ਤੂੜੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ, ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਡੱਬਾ, ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਿਸਮ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਦਾ ਜਾਲ।
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਅਚਾਨਕ ਰੋਕਣ ਲਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ, ਹੂੰਝਦੇ ਹੋਏ। "ਇੱਥੇ ਇਸ ਪੰਚਕ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਰਸਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ

ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਹਮ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤਿਤਲੀ ਦੇ ਜਾਲ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤਵਾਦੀ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਮੈਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਈਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਇੱਕੋ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰੀਏ। ਬਾਕੀ ਸਫ਼ਰ ਕਿਵੇਂ ਰਿਹਾ? ਕੀ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ?" ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਓਹ, ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
"ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ? ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਵਾਰਸ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੰਨਾ ਅਮੀਰ, ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਆਦਮੀ ਇੰਨੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆ ਕੇ ਰਹੇਗਾ? ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੀ ਵੀ ਇਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਹੈ ਨਾ?"
"ਹਾ ਹਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।"
"ਹਮ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ।"
"ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਸਟੈਪਲਟਨ

ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਰਾਇ 'ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਕਿਵੇਂ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਉਹ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਯੂ ਐਲੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ!"
"ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਭਜਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਡੋਲ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"
"ਅਤੇ... ਸ਼ਰਲੌਕ ਹੋਮਜ਼?"
ਮੈਂ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ।
"ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਮੈਂ ਝੂਠ ਕਿਉਂ ਬੋਲਾਂ ਅਤੇ ਕਹਾਂ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ'? ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਓਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ, ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ,

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ।"
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।"
"ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ?" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ।
"ਇਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।"
"ਓਹ, ਹਾਂ। ਜੇ ਉਹ ਖੁਦ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਤੁਰੰਤ ਸੁਲਝ ਜਾਂਦਾ। ਖੈਰ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੰਕੋਚ ਨਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਪਲਟਨ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ।"
"ਵਾਹ! ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁਸਪੈਠ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਾਂਗਾ," ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੀਵੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੇ, ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਘਾਹ ਸੀ। ਉਹ ਜੰਗਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੀ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਾਲੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਦੀ ਖੱਡ ਵੀ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਚੱਟਾਨ ਵਾਂਗ ਸਿੱਧਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲਾ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਗੁਬਾਰ ਆਉਂਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਲਰਾਣਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਓ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਆਓ," ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ।
"ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜੂਬੇ ਛੁਪੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਲਰਨ।" ਸਟੈਪਲਟਨ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਲੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਠਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਏ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਹੋਣਾ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜੰਗਲ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁਦਰਤ ਮੇਰਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ।"
"ਹਮ। ਪਰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਉਹ ਮੈਦਾਨ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਸਮਤਲ, ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੁਕਾਅ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ।

"ਇਹ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।
"ਸਿੱਧੇ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੈ।" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਰਿਆਲੀ ਦੇ ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਜਾਊ ਹੋਵੇਗਾ..." ਮੇਰੇ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਦਲਦਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੌਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ, ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਿਆ। ਹਰ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਿਰਫ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਦਲਦਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਗਲ ਲਿਆ। ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸਿਖਰ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਹ ਦਲਦਲ ਕਦੇ ਸੁੱਕਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਘਾਤਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਮੋਟੀ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਛੱਪੜ ਹਨ, ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲਦਲ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਰੋਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਹਰੇ ਘਾਹ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਤ ਦਾ ਜਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਹਾਂ। "ਇਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।" ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖੋ... ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖੋ... ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵੱਛਾ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਰਿਆਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੇਵੱਸ ਚੀਕਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕ

ਆਵਾਜ਼ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ। ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਲਦਲ ਇਸਨੂੰ ਨਿਗਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੰਮ ਗਿਆ। ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਦਿਲ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ।
"ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੀੜਤ। ਅਜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਮਾਰਸ਼।" ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ।
"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ?"
"ਹਾਂ। ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਰਸਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹਾਦਰਾਂ ਲਈ ਹਨ। ਇਹ ਦਲਦਲ ਸੱਪਾਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਖੇਡ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਜਾਓਗੇ?" ਮਾਘ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਇੱਥੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਟਾਪੂਆਂ ਵਾਂਗ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਪੌਦੇ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਹੈ।" ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਸਟੈਪਲਟਨ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਾਂਗਾ।"
ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਾ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਥੋਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਓ।" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੋਰ ਪਰ ਤਰਸਯੋਗ। ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਗਰਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ। ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਗਲੇ ਵਾਂਗ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੇਵੱਸੀ ਅਤੇ ਡਰ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮਲਾਰਾਨ... ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰਹੱਸਮਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ..." ਉਹ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
"ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼?"
"ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਦਲਦਲ, ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਗ ਰਹੇ ਕੰਡੇਦਾਰ ਰੁੱਖ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤਵਾਦੀ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ? ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੱਢੇਗਾ?"
"ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਰਮ ਹਵਾ ਦੇ ਬੁਲਬੁਲਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਸੁੱਕਣ 'ਤੇ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ... ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ।"

"'ਚੀ ਚੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ।"
"ਸ਼ਾਇਦ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬਿਟਰਨ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ। ਕਦੇ ਨਹੀਂ।"
"ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਗਿਰਝ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸਦਾ ਰੌਲਾ ਵੀ ਹੈ।" ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੇਖੋ। ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?"
ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਉਸਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਕੀ ਹੈ? ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਫੰਦੇ ਜੋ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?" "ਨਹੀਂ। ਘਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ ਇੱਥੇ ਭਰਪੂਰ ਸਨ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਉਹ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾਓ। ਛੱਤਾਂ ਡਿੱਗ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਥਾਵਾਂ, ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਲਈ ਥਾਵਾਂ ਵੇਖੋਗੇ।"
ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। "ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਕਦੋਂ ਦੇ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਸੀ। ਧਾਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਪੱਥਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਘੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਲਵਾਰਾਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਤੂ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਪਸ਼ੂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ 'ਤੇ ਚਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਬਸਤੀ ਇੱਥੇ ਵਧੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਮਲਰਾਣਾ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਖੁਦ,

ਘਾਹ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲੋਪਾਈਡ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬਾਜ਼ ਘਾਹ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ। ਬਾਜ਼ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਵੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਤਰੇੜਾਂ ਅਤੇ ਘਾਹ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਜ਼ ਇਧਰ-ਉਧਰ, ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਚੁਸਤ ਸੀ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਉਸਦਾ ਸਲੇਟੀ ਕੋਟ, ਉਸਦੇ ਪਾਗਲ ਛਾਲਾਂ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੌੜਦਾ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਧੂੰਆਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਚੇ, ਸੁੱਕੇ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਰਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।
ਇਸ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਤਲੀ, ਸੁਡੌਲ ਬਣਤਰ, ਉਸਦੀ ਖੜ੍ਹੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਇਸ ਉਦਾਸ ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਰਦੇਸੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਭੈਣ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਤਾਰਬੱਧ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਟੈਪਲਟਨ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਸਨ, ਜੋ ਪਕੋਲੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਵਾਪਸ ਜਾਓ.. ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਓ.. ਇੱਥੇ ਨਾ ਰਹੋ, ਲੰਡਨ ਜਾਓ.. ਤੁਰੰਤ.." ਉਹ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸਟੈਪਲਟਨ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।
ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੇਵੱਸੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। "ਕਿਉਂ? ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ। "'ਸ਼.. ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ।'" ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਇਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਪੈਰ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.."
"ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
"ਹੇ ਰੱਬਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਤੇਰੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ। ਇੱਥੇ ਨਾ ਰੁਕ। ਅੱਜ ਹੀ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾ।" ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਸਟੈਪਲਟਨ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। "ਗੋਲੀ ਮਾਰ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਆ ਰਿਹਾ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ 'ਵਾਪਸ ਜਾਓ' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਹਿ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਆਰਕਿਡ ਫੁੱਲ ਦਿਓ? ਇੱਥੇ ਮਲਰਾਣਾ ਵਿੱਚ ਆਰਕਿਡ ਦੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।"

ਸਟੈਪਲਟਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜਾਲ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਈਕਲੋਪਾਈਡ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੂੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਭੱਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲੋ ਬੇਰਿਲ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਆਏ?" ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਝਿੜਕ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
"ਜੈਕ। ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹੈਂ!"
"ਹਾਂ। ਓਹ, ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲੋਪਾਈਡ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਪ੍ਰਜਾਤੀ। ਅਤੇ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਲੱਭਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।" ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਔਰਤ ਵੱਲ ਗੁਪਤ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਓਏ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਇਹੀ ਮੈਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮਲਰਾਨਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।" ਬੇਰਿਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਸੁਣਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ? ਬੇਰਿਲ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਸਰ ਹੈਨਰੀ?" "ਹਾਂ... ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ... ਇਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ... ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਵਾਟਸਨ ਹਾਂ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਮੇਰਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਹੈ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਫੈਲ ਗਈ। ਇੱਕ ਔਰਤੀ ਝਿਜਕ ਜੋ ਮਾਘਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਕਿਉਂ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਨਿਗਾਹ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਲ ਰਹੀ ਸੀ।

"'ਐਮ.. ਮੈਂ... ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਸੀ.. ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਕਿਡਜ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹੋਰ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਘਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਾਗ਼ ਸੀ। ਪਰ ਦਰੱਖਤ ਗੂੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਟਾਹਣੀਆਂ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਉਜਾੜ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੌਕਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਬਾਦੀ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਗਏ। ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਘਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸੁਆਦ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਉਜਾੜ, ਉਜਾੜ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਪੱਥਰ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਇੰਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਮੀ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਇਹ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਂ ਫੁੰਕਾਰਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ, ਬੇਰਿਲ? ਹੈ ਨਾ?"
"ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ," ਬੇਰਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਉਹ ਪੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਸਿਖਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੋਰਿੰਗ ਅਤੇ ਬੋਰਿੰਗ ਕੰਮ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਪੂੰਜੀ ਇਸ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਬਨਸਪਤੀ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਮੇਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ। ਬੇਰਿਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ।" ਅਚਾਨਕ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਟੈਪਲਟਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੋਰ ਹੋਵੋਂਗੇ, ਠੀਕ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਜ਼ਰੂਰ ਬੋਰ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ," ਬੇਰਿਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਵਾਕ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਸੀ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਚੰਗੇ ਗੁਆਂਢੀ ਹਨ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲਣਸਾਰ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਚਲੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ? ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਸਰ

ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕੀ?"
"ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ।" ਮੈਂ।
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿਓ। ਹੁੰਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਵੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂ, ਇਹ ਮਾਹੌਲ ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਾਂ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਡਾ. ਵਾਟਸਨ, ਉੱਪਰ ਆਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਿਤਲੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਪੂਰਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ, ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣੇ ਖਾਓ।" ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੰਜਰ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਉਦਾਸੀ, ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਖੱਚਰ ਦੀ ਚੀਕ, ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣੀ... ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੰਤਕਥਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਬੈਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸਤਹੀ, ਝੂਠੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਹੌਲ ਅਜੇ ਵੀ ਧੁੰਦਲਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਂਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਬੇਰਿਲ ਇੱਕ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ

ਸੀ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੱਕ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਤੁਰਨ ਨਾਲ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਮਾਘ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੱਜ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੂਰਖਤਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭੁੱਲ ਜਾਓ।" "ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਔਰਤ, ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ। ਇਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੈ।"
"ਬੈਰਿਲ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਬਣੀ, ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਝਾਕ ਯਾਦ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਲੁਕਾਓ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਰੇ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮੂਰ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹਾਂ। ਰਹੱਸ ਹਰ ਪਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ।" ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਆਇਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਨ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ, ਝੂਠੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਇਸਨੂੰ ਦਿਲ 'ਤੇ ਨਾ ਲਓ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਚਿੰਤਤ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵੀ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਸਰਾਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਬੱਸ ਬੱਸ।"
"ਪਰ ਉਹ ਖ਼ਤਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?"
"ਸ਼... ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ?"
"ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਕਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"
"ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਜਾਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ? ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੱਦ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਜੋਖਮ ਕਿਉਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ, ਬੇਰਿਲ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਲੱਗੇ।"

"ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ," ਬੇਰਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ। "ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਇਸ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ। ਜੇਮਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਲਵਿਦਾ।" ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਜਲਦੀ ਚਲੀ ਗਈ।
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਡਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

८
ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਤੋਂ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਪੰਨਾ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ, ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ।
ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ। 13 ਅਕਤੂਬਰ।
ਪਿਆਰੇ ਹੋਮਜ਼,
ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਤਾਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ। ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਬਹੁਤ ਅਣਗੌਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਰੁਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਇਕਾਂਤ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਵੀ ਸਥਿਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਦੁਨੀਆ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਘਰ, ਕਬਰਸਤਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ, ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਜੰਮ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਆਧੁਨਿਕ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ

ਪਲ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੁਐਟ ਘਰਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗਾ, ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਤੀਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਿੱਚਿਆ ਧਨੁਸ਼ ਲੈ ਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਇਸ ਬੰਜਰ, ਪੱਥਰੀਲੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਉਜਾੜ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹਵਾ ਵੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਹੋਮਜ਼, ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਰਣਨਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੋਚ ਦੇ ਵਾਕ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰੋਗੇ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਿਓ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਜਾਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੈਦੀ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੱਜਣ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜ਼ੀਰੋ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦਿਮ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ, ਟੁੱਟੇ-ਭੱਜੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਕੁੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਕਿਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਕਾਲੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਉੱਪਰ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਕੰਡਿਆਲੇ ਸਿਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਹਰ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਤਿਰਛੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਪਾਈਕਸ ਵਾਂਗ। ਇਸਦਾ ਹਰ ਇੰਚ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ?" ਕੀ ਉਹ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ?'' ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਘੱਟ ਬੋਲਿਆ। ਉਹ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਵਾਬਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਰਾਪ, ਭੂਤ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਆਦਿ। ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਉੱਥੇ ਮਾਹੌਲ ਇੱਕ ਬੋਝ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਆਏ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਾਗਲਪਨ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਸਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਾਸੜ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਬੇਰਿਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਵੀ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਬੀਤਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਭੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਹੋਈਏ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਬੇਰਿਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ

ਜਿੱਥੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਲੱਕੜ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਲਰਾਣਾ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਯਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਬੁੱਢਾ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਲਰਾਣਾ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਡਰ ਨਾਲ ਭੱਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵਰਗਾ ਭਿਆਨਕ ਜੀਵ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦਾ ਹੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਬੈਰੀਮੋਰ ਚੁੱਪ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ।
ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਈ। ਮਿਸਟਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ। ਉਹ ਲਾਫਟਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੈ। ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਹੈ। ਝਗੜਾਲੂ। ਕਾਨੂੰਨ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਉਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸੇ ਲੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਕਦੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਨੇ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਇਸ ਮਨਮੋਹਕ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਾਕੀ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦੂਰਬੀਨ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਲਰਾਣਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ

ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭਗੌੜਾ ਅਪਰਾਧੀ ਉੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਫੜ ਲੈਣਗੇ। ਉਮਰ ਦਾ ਫ਼ਰਕ, ਹੋਰ ਕੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਮੋਰਟੀਮਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਲੱਭੀ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਹ ਸਭ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਨੂੰ ਸੁਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਪਿੱਛਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਹ ਤਾਰ ਸਿੱਧਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਟਾਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਖੁਦ ਭੇਜਿਆ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।"

ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਉਠਾਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਸਰ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੈਨਰੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਮੰਗਵਾਏ ਸਨ, ਇੱਥੇ ਆ ਗਏ ਸਨ।
ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ-ਸੁਨੱਖੀ, ਮੋਟੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਧਾਂਤਵਾਦੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਵੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਾਸਟਰਮਾਈਂਡ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੰਝੂ ਜ਼ਰੂਰ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਜੋੜਾ ਕੋਈ ਭੇਤ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ।
ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚੋਰੀ- ਛਿਪੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲੈ ਕੇ। ਨੰਗੇ ਪੈਰ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਚਾਈ ਅਤੇ ਹਰਕਤਾਂ ਤੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਬੈਰੀਮੋਰ। ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ।
ਇਸ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੈਲਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੁਣ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਖਾਲੀ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? ਮੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੇ, ਬਹੁਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਅੱਧੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਬੈਰੀਮੋਰ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਅੱਧਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁੱਕਾ ਭਾਵ ਸੀ। ਉਹ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੋਮਬੱਤੀ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਵਾਪਸ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ

ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਲਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ।
ਡਾ. ਵਾਟਸਨ
ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, 13 ਅਕਤੂਬਰ।

९
ਇਹ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਪੱਤਰ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, 15 ਅਕਤੂਬਰ।
ਪਿਆਰੇ ਹੋਮਜ਼,
ਇੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਰਹੱਸ ਸੁਲਝ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮੋੜ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਸ਼ੱਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਅਠਤਾਲੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਤਸਵੀਰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ।
ਮੈਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਸੀ ਜੋ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਦੋ ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਝਾੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਝਾੜੀ ਨੂੰ ਦੂਜੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੋਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂ? ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਹਰ 'ਕੁਝ' ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਕਿਸੇ ਨੂੰ' ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ? ਪਰ ਰਾਤ ਦੇ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਪਤਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂ? ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਰੋਂਦਾ ਬੱਚਾ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨਾਮਵਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁੜੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਬੈਰੀਮੋਰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ

ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਸਨ, ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਪਦੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਣਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਮ। ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ।" ਮੈਂ।
"ਸ਼ਾਇਦ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ ਅਤੇ ਪਤਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਮਿਸਟਰ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ?"
"ਮੈਂ ਇਹੀ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਫਿਰ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਾਂਗਾ।"
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਰੌਲਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਾਂਗੇ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰਗੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਸਾਹਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਇਕਸਾਰ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਲਚਲ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਉਸਾਰੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਵੀ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਹੈਨਰੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ। ਉਹ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਦਿੱਖ

ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁੜੀ, 'ਬੈਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ' ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਪਿਆਰ ਲਈ ਇੰਨਾ ਪਾਗਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।
ਸਵੇਰੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ।
"ਵਾਟਸਨ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਲਰਾਣਾ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵਾਂਗਾ।" "ਉਮ.. ਹਾਂ, ਮੈਂ ਓਸੇ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ.. ਪਰ.." ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ।
"ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਹੈਨਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ। ਮਲਰਾਨਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।"
"ਵਾਟਸਨ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਾਂ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਮਝੋ। ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਜਾਣ ਦਿਓ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਸੀ। "ਸ਼ਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚਲਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ।" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ।
ਮੈਂ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ। ਹੋਮਜ਼, ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ

ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪਲ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਤੁਰਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਗੱਲਾਂ-ਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚ ਗਏ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਤੁਰਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹਰੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਜਾਲ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਤਿਤਲੀ ਦਾ ਜਾਲ। ਉਹ ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗਾ। ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਉਹ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਬੇਮੇਲ ਚੀਕਿਆ। ਹੈਨਰੀ, ਇਧਰ-ਉਧਰ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ, ਵੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੇਰਿਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਤਿਤਲੀ ਦਾ ਜਾਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਨੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਰਿਲ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਚਾਰਾ ਹੈਨਰੀ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਢਿੱਲੇ ਸਨ।
ਹੈਨਰੀ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਰਮ ਆਈ। ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੈਨਰੀ ਵੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਦਾ ਜਾਲ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੰਤਕਥਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਉਹ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਿਸ਼ਰਣ ਆ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਝਟਕਾ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਵਾਟਸਨ। ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਹੁਣ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਆਇਆ ਹੈਂ।" ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਘਾਹ 'ਤੇ ਥੁੱਕਿਆ। ਗੁੱਸਾ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਇੱਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਜੋ ਉਸਦੀ ਉੱਤਮ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਲਕਾ ਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਾਡਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਵਾਟਸਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸੀਟ ਮਿਲੀ?" "ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

"ਹਮ। ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਛਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਅਗਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ। ਕੀ ਤੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?" "ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਇਹ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਵਾਟਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੇਰਿਲ ਲਈ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਿਉਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੰਦਾ।"
"ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਕੀ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?"
"ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਵਾਟਸਨ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿੰਨੀ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਇੱਥੋਂ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਝਾਅ

ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਦਿਲੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸਟੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਹੌਲ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੂਰੀ ਘੱਟ ਗਈ। ਇਸ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ, ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਸਟੈਪਲਟਨ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਾਗਲਪਨ ਵਾਲਾ ਕਾਤਲਾਨਾ ਰੂਪ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਉਹ ਓਨਾ ਹੀ ਸਿੱਧਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਉਸਦੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਜੇ ਬੇਰਿਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਇਕੱਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਸੋਚਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਵੇਗੀ ਅਤੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਪਲ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਖਲਨਾਇਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਸਫੋਟ ਕਰ ਗਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਭਾਵਨਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਆਰਥੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਰਿਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।" ਸਟੈਪਲਟਨ ਵੀ

"ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬੈਰੀਮੋਰ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ।
"'ਨਹੀਂ... ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਸਰ..'' ਬੈਰੀਮੋਰ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੋਮਬੱਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮੋਮ ਪਿਘਲਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ''ਮੈਂ... ਮੈਂ... ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਖਿੜਕੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਸਰ।'' ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ?" "ਹਾਂ.. ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ.. ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ.."
"ਦੇਖੋ, ਬੈਰੀਮੋਰ। ਸੱਚ ਬੋਲੋ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਬੋਲੋਗੇ, ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸੀਬਤ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਓਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੋ।"
ਬੈਰੀਮੋਰ ਬੇਵੱਸ ਸੀ। ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਸਰ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਸਰ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਮੋਮਬੱਤੀ ਫੜੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।"
"ਓਹ, ਪਰ ਕਿਉਂ?" ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਪੁੱਛੋ, ਸਰ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਨਾ ਪੁੱਛੋ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ।"
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲੈ ਲਈ।
"ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਵਾ ਰੁਕ ਗਈ

ਸੀ। ਮੱਧਮ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਹਿਲਾਇਆ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਦੇਖੋ, ਹੈਨਰੀ।" ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ।
"ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ ਸਰ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਵਾਟਸਨ। ਉਸ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹਿਲਾ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਬਿੰਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹਿਲਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਹਿਲਾਇਆ। ਬਿੰਦੀ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਹਿਲਾਉਣ ਲੱਗੀ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਬੋਲ, ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼। ਜੇ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਕਿਹੜੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਵੀ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਖੁਦ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਦੇ ਹੋਏ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਰ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ? ਫਿਰ ਹੁਣੇ ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਸਰ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ।"
"ਹੇ ਰੱਬਾ। ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਖਾਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਢਿੱਡ ਭਰਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ?"

"ਨਹੀਂ ਸਰ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ।" ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੋਟਾ ਸਰੀਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਥੋੜ੍ਹੀ ਢਿੱਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਸਾਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, ਐਲਿਜ਼ਾ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ। ਪੈਕਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ," ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ..." ਐਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਕੰਬਦੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਬੈਰੀਮੋਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੇ। "ਐਲੀਜ਼ਾ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ। ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਜਾ। ਚਲੋ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰੀਏ।"
ਪਰ ਐਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। "ਨਹੀਂ, ਜੌਨ... ਇਹ ਸਮਾਂ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸਭ ਸਹਿਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ..." ਜੌਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਹੁਣ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਐਲੀਜ਼ਾ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਭਰਾ... ਉਹ ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਜੌਨ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਸਰ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਖਾਣਾ ਕਿੱਥੋਂ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ? ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ..."
"ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜਿਆ ਕੈਦੀ। ਸੇਲਡਨ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ।" ਐਲਿਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ,

ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਜੌਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਰ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ।"
ਅਸੀਂ ਏਲੀਜ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੋਟਾ ਸਰੀਰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਹੰਝੂ ਭਰੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਭਰਾ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਰਵੱਈਆ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਣਾ। ਉਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਰੋਣਾ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।
"ਉਹ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਹੈ।" ਐਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਅੱਗੇ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਹਟਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਸਿਆਣਪ ਸੀ। "ਸੇਲਡਨ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਧੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਲਾਡ-ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਸਾਥੀ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਮਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਧਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ। ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ- ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸੇਲਡਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਦਇਆ ਕਹੋ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਨੇਕੀ, ਸੇਲਡਨ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਤਰਨਾਕ ਅਪਰਾਧੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਹ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਆਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।" ਉਹ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਚਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅੰਗ ਢਿੱਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਪੁਲਿਸ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਇਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਏ। ਫਿਰ ਮਲਰਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਹਰ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਰਾਤ-ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਲਈ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਹਾਂ! ਸਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ ਜੋ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾਂਗੀ। ਜੇ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਐਲਿਜ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਬੈਰੀਮੋਰ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ।" ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੇਠਾਂ ਰਹੀ।
"ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੈਨਰੀ ਤੁਰੰਤ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਟਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਅੰਦਰ ਵਗੀ। ਦੂਰੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਕਿਣਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਓਏ ਰੱਬਾ! ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਦੇਖੋ।"
"ਸ਼ਾਇਦ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਇਹ ਖਿੜਕੀ ਇਸ ਲਈ ਚੁਣੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੀਲ।"
"ਹਮ.. ਬੈਰੀਮੋਰ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਉੱਥੇ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਵਾਂਗਾ।"
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। ਜੇ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਯਕੀਨਨ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਬੇਰਿਲ ਪ੍ਰਤੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ, ਹੈਨਰੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਵਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਰਿਵਾਲਵਰ ਤੁਰੰਤ ਲੈ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਪਵੇਗਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਸਕੇ।" ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਓਨੀ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਹਵਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਠੰਢ ਹੱਡੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਰ ਸਾਹ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਫ਼ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੀ ਹਰ ਪਾਸੇ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਬੱਦਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਚਾਨਕ ਭਾਰੀ ਮੀਂਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੂਰ ਤੱਕ ਦੀਵਾ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਚਾਕੂ।"
"ਚਲੋ। ਤੇਜ਼ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਚੱਲ ਪੈਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
"ਵਾਟਸਨ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ?" ਹੈਨਰੀ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ, "ਅਮਨੁੱਖੀ ਤਾਕਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਾ ਜਾਓ। ਫਿਰ..."
ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਗਰਜ ਸੀ। ਇਹ ਹਵਾ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਇਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਜਾਨਵਰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀਆਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਗੂੰਜਾਂ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ

ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ।
"ਹੇ ਰੱਬਾ। ਵਾਟਸਨ। ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਹਵਾ ਦੀ ਚੀਕ ਅਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੁਲਬੁਲਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਚਹਿਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਵਾਟਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਚੀਕ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦਾ ਕੁੱਤੇ ਦਾ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੰਬਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਮੁੜ ਕੇ ਹੈਨਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਡਰ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਇਹ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਬਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, "ਡਰ ਨਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਰੋਣਾ, ਜਾਂ ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸੁੱਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" "ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ... ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੇ ਰੱਬਾ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਵੀ ਇਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵੀ... ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਵਾਟਸਨ, ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਜੀ ਨੇ ਉਹ ਕੁੱਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮਿਲੇ ਸਨ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ। "ਚਲੋ ਘਰ ਚੱਲੀਏ। ਜਦੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ।" ਪਰ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ।
"'ਹਾਂ, ਹਾਂ। ਵਾਟਸਨ, ਮੈਂ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ, ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਧੁੰਦਲੇ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੇ ਸਨ। ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ। ਚੰਨ ਵੀ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਚਾਂਦਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਰਨ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਾਘ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਈ ਗਈ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇੰਨੇ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਜਾੜ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ, ਦੂਰੀ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਦਮ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਦੇ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੱਥਰ ਰੱਖ ਕੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਹਵਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਬੁਝਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਡਿੱਗਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਸਿਆਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਪਰ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਦੇ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਮੋਮਬੱਤੀ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਪਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ

ਸੀ। ਇੰਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਗਦੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਤੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ। ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ!" ਸੇਲਡਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਲਵਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੌਕਸ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਾਕੂ ਵੀ ਕੱਢ ਲਿਆ।
ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿੱਥੇ ਮੋਮਬੱਤੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਕਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਵੀ ਨੇ ਦਾਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬੇਢੰਗੇ ਵਾਲ, ਇੱਕ ਟੇਢੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਪੀਲੇ ਦੰਦ, ਤਾਂਬੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ। ਉਹ ਦੋ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜੀਵ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਆਦਿਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਿਪਾਹੀ ਕਿਉਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਣਾ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਖਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਬੈਰੀਮੋਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਸ਼ੱਕ ਵਧ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਦੋ ਆਦਮੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਪਲ ਸੀ। ਮੈਂ

ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੱਥਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਹੈਨਰੀ ਵੀ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਉੱਪਰ ਉੱਠੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਦਮ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰਿਵਾਲਵਰ ਕੱਢਿਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਹੱਥੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਜੋ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਗਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚੰਗੇ ਦੌੜਾਕ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ, ਦਰਾਰਾਂ ਅਤੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਰੀ ਹਰ ਪਲ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਾਡੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਸਨ, ਦੌੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੂਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੇ। ਚੰਦਰਮਾ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਸੇਲਡਨ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਦੂਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਪਤਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਜੋੜ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ

ਜੇਮਸ ਵਾਟਸਨ।

१०
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੋਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੇਲਡਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
16 ਅਕਤੂਬਰ
ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਹਰ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂਰਲੈਂਡ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੂਰਜ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਹਨੇਰੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦਿਖਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਵੇਰ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੀਵਨਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਤ ਬੀਤ ਗਈ ਸੀ, ਬੱਸ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਿਨ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਰਲੈਂਡ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੀਂਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਗਿੱਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹੱਸ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਦਾਸ ਹਵਾ ਉਸ ਮੂਰਲੈਂਡ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੇਦ ਲੁਕਾਏ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਫੈਲਾਅ ਹੁਣ ਅਨੁਮਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੀਂਹ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਅਦਿੱਖ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਸਰਾਪਿਤ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਜੀਵ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਜੀਵ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਤੋਂ ਹੈ, ਅਦਿੱਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਕਿੰਨਾ

"ਸਰ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ ਹੈ। ਉਹ ਗਰੀਬ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ..." ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "''ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨੈਲਾਜਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਭੇਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ।"
"ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੋਗੇ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।" ਬੈਰੀਮੋਰ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਬੈਰੀਮੋਰ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਸੇਲਡਨ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਹੀ ਲਓ। ਜੇਕਰ ਸੇਲਡਨ ਉਸਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੌਣ ਜਾਵੇਗਾ?"
"ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਸਰ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਡਗਆਊਟ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਸਰ।" "ਕੀ, ਵਾਟਸਨ? ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇ।"

"ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰੇ? ਅਜਿਹੇ ਗੁੰਡੇ 'ਤੇ ਕੌਣ ਭਰੋਸਾ ਕਰੇਗਾ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣਾ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ," ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੈਰੀਮੋਰ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ.." ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ।
"ਧੰਨਵਾਦ, ਸਰ। ਧੰਨਵਾਦ..." ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੀ, ਬੇਚਾਰੀ।"
"ਤੂੰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਵਾਟਸਨ? ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" ਹੈਨਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਬੈਰੀਮੋਰ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਆਪਣੇ ਜੀਜੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬੈਰੀਮੋਰ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ, ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸੇ ਹਲਕੇ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਹ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਰ। ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਅੱਕ ਗਏ। ਹੈਨਰੀ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ। "ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

“ਫਿਰ ਕੀ?” ਹੈਨਰੀ ਬੇਸਬਰੇ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸ ਗੇਟ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਗਏ ਸਨ," ਬੈਰੀਮੋਰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਹ ਭੇਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਉਹ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ।"
"ਸਰ ਚਾਰਲਸ? ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ? ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ?" "ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ."
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ 'L.L.' ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਚਾ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ 'ਕੌਂਬੇ ਟਰੇਸੀ' ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਤਾਂ?"
"ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸੁਆਹ ਸੀ। ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ 'ਤਾਜ਼ਾ ਪੈੱਨ' ਲਿਖਿਆ ਸੀ। 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸੱਜਣ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ

ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਓ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਸ ਵਜੇ ਮਾਲਰਾਣਾ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਆਓ।' ਹੇਠਾਂ 'L.L.' ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਸਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।"
"ਇਸੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਹੜਾ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ ਸਰ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਆਇਆ ਸੀ।"
"ਇਹ 'ਐੱਲ. ਐੱਲ.' ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਸਰ।"
"ਬੈਰੀਮੋਰ।" ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਉਂ ਲੁਕਾਈ ਰੱਖੀ?"
"ਸਰ, ਉਹ ਪੇਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਸੇਲਡਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ..."
"ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਖ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ?"
"ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀਏ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ।"
ਬੈਰੀਮੋਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਲਝਣ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਾਤਰ, ਐਲ.ਐਲ., ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਐਲ.ਐਲ. ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ? ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਹਾਉਂਡ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਹੋਮਜ਼ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਹੋਮਜ਼ ਕੋਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਲੈਕਮੇਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਕੇਸ ਵੀ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।
17 ਅਕਤੂਬਰ
ਮੀਂਹ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਫੜ ਲਈ ਹੈ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀਆਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਫੈਲੀਆਂ ਆਈਵੀ ਵੇਲਾਂ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਟਪਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੀਂਹ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੇਲਡਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਸ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਜਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇੱਕ ਥਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੇਨਕੋਟ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਨਿਕਲ ਪਿਆ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛੱਪੜ ਸਨ। ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਸਮਾਨ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਵਾ ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਏ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਧੁੰਦ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਸੀ। ਲੰਬੀ

ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਠੰਡ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਮਿੰਟ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਮੀਂਹ ਨਾਲ ਮਿਟ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਥਾਂ-ਥਾਂ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਚੋਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਭਰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ, ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਸਨ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਮੀਂਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਸੀ?
ਹੁਣ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕੁੱਤੇ-ਖਿੱਚੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੱਕ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਮਰੀਜ਼ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਸਾਡੀ ਜਿੰਨੀ ਹੋ ਸਕੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸਪੈਨੀਏਲ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਹਿਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜੇ ਉਹ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮੂਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।

"ਮੋਰਟੀਮਰ।" ਮੈਂ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣੂ ਹਨ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਹਾਂ।" ਗੂੰਜਦੀ ਹਵਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਚੀਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ L.L. ਹਨ?" ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੋਰਟੀਮਰ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ।
"ਐਲ. ਐਲ.?" ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੇਨਕੋਟ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਝਾੜਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਉਮ... ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਾਂ ਪੈਰਿਸ਼ ਦੇ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਐਲ. ਐਲ... ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼... ਇਸ ਐਲ. ਐਲ. ਦਾ ਮਤਲਬ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਲੌਰਾ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੀ ਧੀ।"
"ਉਹ ਪਾਗਲ ਵਕੀਲ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ?"
"ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਲਿਓਨਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਇੱਥੇ ਸਕੈਚ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਲਿਓਨਜ਼ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਪੰਛੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਗਲਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੁਰਾਣਾ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਵੀ ਕੌੜਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਅਤੇ ਉਸ ਲਿਓਨਜ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹਿਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਲਿਓਨਜ਼ ਚਲੀ ਗਈ।

"ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਓਲਡ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਹੰਗਾਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰਨ ਲਈ ਟਾਈਪਰਾਈਟਿੰਗ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।" ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਐਲ.ਐਲ. ਉਰਫ਼ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਇੱਥੇ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੋਦਣ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ।
"ਉਸ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਦਾ ਆਕਾਰ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਿਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਆਉਣ ਤੱਕ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਅੱਜ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੈਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਈ। "ਜਦੋਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੌਫੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।"
"ਤਾਂ? ਕੀ ਸੇਲਡਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ?" "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਸਰ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਸਰ। ਪਰ ਜੋ ਖਾਣਾ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।" "ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
"ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ?"
ਮੇਰਾ ਕੌਫੀ ਦਾ ਕੱਪ ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਵੱਲ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਦਾਨਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ, ਸਰ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂਂਂ ਵੇਖਿਆ?"
"ਨਹੀਂ ਸਰ।"
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ?"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸੇਲਡਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੋਈ ਭੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੈਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।" ਬੈਰੀਮੋਰ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਤਣਾਅ ਅਸਹਿ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਸਰ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ। ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਖਿੱਚੋ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ।" ਬੈਰੀਮੋਰ, ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ, ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

"ਕੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ? ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ? ਬੈਰੀਮੋਰ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮਾਂ ਕਰਕੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹੋ?"
ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਰ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰ ਹੈ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਧਮਕੀ? ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼? ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ, ਸਰ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੂਰਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ। ਜਦੋਂ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦਾ। ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਮੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਇਸ ਸਾਰੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਰ। ਮੈਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
"ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ, ਬੈਰੀਮੋਰ। ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਹਾਰੋ। ਕੀ ਸੇਲਡਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ? ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਹਮ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦੇਖਿਆ?"

"ਢਲਾਣਾਂ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ।"
"ਉੱਥੇ? ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਸੇਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ। ਉਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਤੋਂ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਓ।"
ਬੈਰੀਮੋਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਖਤਮ ਕਰ ਲਈ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਮੀਂਹ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਠੰਢੀ, ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹਵਾ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਿੱਲੇ ਅੰਗ ਹਿਲਾਏ। ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਲੰਬਾ ਸਰੀਰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਕਸਦ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਲੰਡਨ ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਰਾਹੀਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

११
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ 18 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਡਾਇਰੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਹਨ, ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਤਾਜ਼ੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਅਜਿਹਾ ਮੋੜ ਲਵੇਗਾ। ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲਾਂ। ਇੱਕ ਹੈ, 'ਐਲ. ਐਲ.', ਉਰਫ਼ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਉਸੇ ਰਾਤ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੇਲਡਨ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਿਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਹੇਲੀਆਂ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਹੱਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਅਚਾਨਕ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ ਮਿਲੇ, ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਝਗੜੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ। ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ

ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਪਰਕਿਨਸ ਦੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੱਗਿਆ। ਪਰਕਿਨਸ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਾਣੀ- ਪਛਾਣੀ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਘਰ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਲੌਰਾ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ ਦੇਖਾਂਗੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਧੁੱਪ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਗੋਰੇ ਰੰਗ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗਤ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਸਾਦੇ ਪਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜੇ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ, ਮੇਰਾ ਡਾਕਟਰੀ ਮਨ ਜਾਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਤਾਰਬੱਧ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤਤਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਪਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲੱਗਿਆ?
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਵਾਗਤ ਵਿੱਚ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਪਰਦਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ

ਵਾਕ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਲੋ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੈਲੋ ਨਾਲ।
"ਮੈਂ... ਮੈਂ ਤੇਰੇ... ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ..." ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਅਰਥਹੀਣ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਪਤਾ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਕੱਟਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ- ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਜੋ ਵੀ ਹਾਂ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਆਲੂ ਲੋਕਾਂ ਕਰਕੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੁੱਖੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਕਰਵਿਲ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹੀ। ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਰਵੱਟੇ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਚਾਨਕ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?" ਉਸਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਦੇ ਬਟਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੁਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੋ... ਕਿ..." ਲੌਰਾ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਲੌਰਾ, ਤੈਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ। ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਕੁਝ ਪਲ ਉਸ ਅਜੀਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ। ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਦੇ ਬਟਨਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੁੱਛਣਾ

ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।" ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ? ਕੋਈ ਚਿੱਠੀਆਂ, ਆਦਿ?" ਮੈਂ ਮਾਘਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ," ਉਸਨੇ ਥੱਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਕਦੋਂ ਲਿਖੀਆਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਮਿਲੇ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਮਿਲੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਆਇਆ।" ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਉਦਾਰ ਸਨ। ਇੰਨੇ ਦਿਆਲੂ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। "ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।"
ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"

ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਝਲਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ।" "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?" "ਮੈਂ ਇਹ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੀ, ਠੀਕ ਹੈ?" ਲੌਰਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ।
"ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ?"
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਰਮ ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲਿਆ, "ਨਹੀਂ।"
"ਤੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਹੈ, ਲੌਰਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਾਕ ਵੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ.. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸੱਜਣ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਓ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਸ ਵਜੇ ਮਲਰਾਣਾ ਗੇਟ 'ਤੇ ਆਓ... ਲੌਰਾ, ਆਹਮ.. ਐੱਲ.ਐੱਲ.'"
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਤਾਕਤ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ। "ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਹਾਂ! ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੱਜਣ... ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਲੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ।
"ਲੌਰਾ, ਇਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਚਿੱਠੀ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸਾੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਿਆ। "ਹਾਂ... ਮੈਂ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਮਿਲਦੇ... ਪਰ... ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਔਖੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ? ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ? ਮਲਰਾਣਾ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਕਿਉਂ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਏ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੰਡਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਰਨ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਅਣਵਿਆਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
"ਹਮ। ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ... ਨਹੀਂ ਗਿਆ।"
"ਕੀ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।"
"ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?"
"ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਗਏ?"
''ਹਾਂ।''
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

"ਲੌਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੇਕਸੂਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ 'ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਸਾੜਨ' ਲਈ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ?"
"ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ?" ਲੌਰਾ ਨੇ ਅੱਖ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚਲੇ ਵਾਕ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਆਖਰੀ ਪੈਰਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੜ ਗਈ। ਲੌਰਾ, ਤੂੰ ਚਿੱਠੀ ਸਾੜਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਲਿਖੀ?"
"ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਲੌਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ। ਮੈਂ ਭੱਜ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
"ਮੇਰਾ ਪਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਲਾਕ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਲਟਕਾਈ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰ ਵੀ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ।"
"ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਏ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ?"
"ਮੈਂ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।"
ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਇਕਸਾਰ ਸਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰਕਿਨਸ ਦੀ ਗੱਡੀ ਬਾਹਰ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਲੌਰਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਅਚਾਨਕ ਕਿਉਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ? ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਬਚ ਰਹੀ ਸੀ? ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸਨ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸਨ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਉਲਝਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ, ਛੋਟੇ-ਵੱਡੇ। ਸੈਂਕੜੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ, ਜੋ ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਗਤੀਹੀਣ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਗੋਲ ਪੱਥਰ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ ਬਚੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਬਚ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਉਜਾੜ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੱਡੇ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਛੋਟੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੱਭਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਲੋਡਡ ਰਿਵਾਲਵਰ ਸੀ। ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ ਵਰਗੇ ਇਸ ਉਜਾੜ ਘਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਲੇਟਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਗੱਡੀ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਰੁਕ ਗਏ। ਬੁੱਢਾ ਵਕੀਲ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਮੇਰੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਲਾਲ ਚਿਹਰਾ, ਮੋਟੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ। ਉਸਦੇ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਗੇਟ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਗਾਮ ਫੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿਓ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਚਲੋ ਘਰ ਚੱਲੀਏ। ਆਓ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਈਏ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ।"

ਮੈਨੂੰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੌੜੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਹੁਣ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਪਲ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਰਕਿਨਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ, 'ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਓ,' ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ।
"ਅਕਹਿ ਲਾਭ। ਅਕਹਿ ਲਾਭ। ਸਰ.." ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਨੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਕੜਕਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੁਰਦਰੀ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। "ਆਓ, ਆਓ। ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਦੋ ਕੇਸ ਜਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤੋੜ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਮਿਡਲਟਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪੈਸਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦਾ, ਮੂਰਖੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸਮਝਦਾ ਹੈ?"
ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਝੂਠੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ? ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ?" ਦਰਅਸਲ, ਮਿਡਲਟਨ ਕੌਣ ਸੀ, ਕਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ।" ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ ਪਈ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ 'ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਬਨਾਮ ਮਿਡਲਟਨ' ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸੌ ਪੌਂਡ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੇਸ ਜਿੱਤ ਗਏ। ਲੋਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਨ, ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਧਾਰਾ ਤਿੰਨ, ਐਕਟ ਨੰਬਰ 577 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮਿਡਲਟਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਦਸ ਵਾਰ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਿਤੇ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਕਵਾਸ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਭੱਜੇ ਕੈਦੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਕੰਨ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਵਕੀਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਖੁਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ।" ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ।
"ਹਾਂ। ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮਲਰਾਣਾ 'ਤੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"
ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਇਸ ਚਲਾਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ

ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਲਾ ਰੁਖ਼ ਅਪਣਾਇਆ। ਪਰ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੇ ਅਗਲੇ ਵਾਕ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਰਬੀਨ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਮਾਲਰਾਣਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਮਾਲਰਾਣਾ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਖਾਣਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਸੇਲਡਨ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। "ਸ਼ਾਇਦ ਚਰਵਾਹੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਚਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਖਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਬੇਝਿਜਕ ਕਿਹਾ। ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਭਰਵੀਆਂ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਵਾਂਗ ਖਿੜ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇ ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਸਾਰਾ ਉਜਾੜ ਹੈ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਚਰਵਾਹਾ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ੂ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ?" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾਏ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਲੁਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਵਿਰੋਧੀ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਹੀ ਹੋ?" ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ, ਅਤੇ..." ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। "ਵਾਟਸਨ, ਇੱਥੇ ਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਮੈਨੂੰ ਫਿੱਕੇ ਹਰੇ ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਬਿੰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉੱਪਰ ਆਓ।" ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਰਬੀਨ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੂਰਬੀਨ ਵੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਲਦੀ ਦੇਖੋ, ਡਾ. ਵਾਟਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਵੇ।"
ਮੈਂ ਦੂਰਬੀਨ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਹ ਗੋਲ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਡੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ-ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਬਦਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਪਿੱਛੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ।
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ?" ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
"ਹਮ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ।" ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
"ਹਾਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ

ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਵਾਟਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਦੱਸੋ।" "ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ।" "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੇਰੀ ਭਾਲ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋ। ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਘਰ ਨਾ ਜਾਓ। ਆਓ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਈਏ। ਇੱਥੇ ਖਾਣ ਲਈ ਰੁਕੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਚੱਲਾਂਗਾ।"
ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਇਸ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਝੁਕਿਆ। ਹੁਣ ਅਗਲਾ ਕੰਮ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਣਾ ਗਲਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਿੱਧਾ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਦੂਰਬੀਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਛੱਡ ਕੇ ਮਲਰਾਣਾ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੁੰਡਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਸਾਰੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਰਾ-ਪੀਲਾ ਘਾਹ ਹੁਣ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਉੱਚਾ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ
ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਸੀ। ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾਮੋ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੋਲ ਲਾਈਟਾਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਸੀ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਹਿੰਮਤ ਦੀ

ਭਾਵਨਾ ਆਈ। ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਦੀ ਰੀਜੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਉਜਾੜ, ਉਜਾੜ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਇਕੱਲਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਬਾਅ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛੋਟੀ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਘਾਹ-ਫੂਸ ਵਾਲਾ ਘਰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਦੇਖੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਸਲੈਬ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ... ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬੂਟ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਵਾਲਵਰ ਕੱਢਿਆ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਮਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰੇਨਕੋਟ ਕੰਬਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਇੱਕ ਚਪਟੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਰੂਰਤ ਲਈ ਕੁਝ ਭਾਂਡੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਭਰੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਾਲਟੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਈਆਂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਡੱਬੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ

ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਝੌਂਪੜੀ ਵਰਗੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸਲੇਟੀ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਟੈਲੀਸਕੋਪ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੋਟੀ, ਕੁਝ ਫਲ ਅਤੇ ਨਮਕੀਨ ਮਾਸ ਸੀ। ਬੰਡਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਚੁੱਕਿਆ। ਮੈਂ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਕ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ,
'ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਕੋਲ ਗਏ ਹਨ।'
ਮੇਰਾ ਨਾਮ? ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਿਆ, 'ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।' ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਲ ਹੈਨਰੀ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਿਛਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ! ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਛਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਜ਼ਾਲਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੁਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਤਿਤਲੀ ਵਾਂਗ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਜੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਉਸ ਦੇ ਲਗਜ਼ਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖਰੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਤਰੇੜਾਂ ਸਨ। ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਆਸਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਕੀਤੇ ਇੱਥੋਂ ਨਾ ਹਿੱਲਾਂ। ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸਮਾਨ ਲਾਲ-ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਦੋ ਟਾਵਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿੰਟ-ਪਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਰ ਵੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਲਵਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੌਕਸੀ 'ਤੇ ਸੀ।
ਗੱਲਾਂ.. ਗੱਲਾਂ.. ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਬੂਟਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਕੋਈ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ... ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ.. ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ... ਉਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਕੇ ਝੌਂਪੜੀ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰਿਵਾਲਵਰ ਕੱਢਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਟਰਿੱਗਰ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਬੂਟਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ,
"ਵਾਟਸਨ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਲਵਰ ਬੰਦ ਕਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾ। ਦੇਖ ਹਵਾ ਕਿੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਹੈ।"

१२
ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਇੰਨੀ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਦਬਾਅ ਘੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ। ਕੁਝ ਪਲ ਇਸ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਚੀਕਿਆ, "ਹੋਮਸ," ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਬਾਹਰ ਆਓ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਹੋਮਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਹੋਮਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਲਾ ਸੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਪਤਲਾ। ਉਸਦਾ ਗੋਰਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਸੂਟ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿੱਲੀ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਝਾੜੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਉਭਰ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਮਜ਼ ਅੱਗੇ ਆਇਆ।
"ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੈਂ, ਵਾਟਸਨ? ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ?" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਬਸ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ।
"ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਚਲਾਕ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀਹ ਜਾਂ ਪੱਚੀ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।"
"ਮੇਰੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਤੋਂ?"

"ਨਹੀਂ, ਵਾਟਸਨ। ਤੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਦਾ ਬ੍ਰਾਂਡ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਬੱਟ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਉਸ ਉੱਤੇ 'ਬ੍ਰੈਡਲੀ, ਆਕਸਫੋਰਡ ਸਟ੍ਰੀਟ' ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਤੂੰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆਂ, ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਝੌਂਪੜੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।
ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹਾਂ।
"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਸਮਝਿਆ? ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਲਵਰ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਤੂੰ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ।"
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਤੂੰ ਹੀ ਸੀ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ? ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਰਾਤ ਤੁਸੀਂ ਸੇਲਡਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੋਣ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਦ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਵੇ?" "ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਵਕੀਲ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ। ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟੈਲੀਸਕੋਪ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੂਰਬੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਚਮਕਦਾ ਦੇਖਿਆ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਓਏ, ਮੇਰੇ। ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ।"
ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਗਏ ਸੀ।"
''ਹਾਂ।''
"ਲੌਰਾ ਲਿਓਂਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ?"

''ਹਾਂ।''
"ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਂਚਾਂ ਇੱਕੋ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਆਓ ਆਪਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗੇ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਚਰਚਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਚਾਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਹੋਮਜ਼। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਆਏ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਬਲੈਕਮੇਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।" ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਲੁਕਾਇਆ।"
"ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵਰਤਿਆ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਹੋਮਜ਼।" ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਗੁੱਸੇ ਹੈਂ? ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ, ਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੀ ਤੇਰੇ ਜੋਖਮਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਉਹ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦਾ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਦੋ ਪੱਖ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਤੇਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੇਰਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ?"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਵਾਟਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੱਢਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ

ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੱਢ ਸਕੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਕੱਪੜੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਹੈ। ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਡਿਲੀਵਰੀ ਵਾਲਾ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਚਲਾਕ, ਚੁਸਤ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁੰਡਾ ਹੈ।" "ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ, ਵਿਅਰਥ ਗਈਆਂ।" ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬਿੰਦੂ ਦਰ ਬਿੰਦੂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੰਡਨ, ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪਤੇ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।
ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁੱਛਾ ਕੱਢਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ।
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੰਮ, ਵਾਟਸਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਰਾ ਗੁੱਸਾ ਪਿਘਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਦੇਖਿਆ।
"ਹੁਣ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਾ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ।"
ਹਵਾ ਠੰਢੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਝਪਕੀ ਲਈ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਾਹਰ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਚਾਨਣ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਕੜੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਨੇੜਲਾ ਸਬੰਧ।"

"ਕੀ? ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਅਤੇ ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ? ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰੋਮਾਂਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਥਿਆਰ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
"ਤਾਂ? ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਕੋਈ ਪਤਨੀ ਹੈ?"
ਹੋਮਜ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। "ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੋਜ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਿਹਾ, ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, "ਬੈਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਬੇਰਿਲ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਹੈਨਰੀ ਯਾਦ ਆਇਆ। "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ? ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ?"
ਹੋਮਜ਼ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਵਾਟਸਨ, ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਉਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹੈਨਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਲ ਹੈ। ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ, ਤੂੜੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀ ਦਾ ਜਾਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਇੰਨਾ ਚਲਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਜੰਗਲੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਜਿਹਾ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ੀ ਦਿਮਾਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਤਾਂ... ਕੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਸਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਉਹੀ ਬੁਝਾਰਤ ਹੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ? ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ? ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਬੇਰਿਲ।"
ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਰਿਲ ਅਤੇ ਜੈਕ ਸਟੈਪਲਟਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਹੋਮਜ਼, ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ? ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ?" "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਸੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ 'ਤੇ ਪਛਤਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰ, ਵਾਟਸਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲੱਭਣਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਬੁਝਾਰਤ ਹੱਲ ਹੋ ਗਈ। ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ।"
ਬਾਹਰ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਪਰਛਾਵੇਂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਚੀ ਸੀ। "ਜੇਕਰ ਬੇਰਿਲ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਸ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ?"
"ਵਾਟਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਫੇਰੀ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਤਲਾਕ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਆਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਹਨ। ਯਾਨੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਮੰਗ, ਆਦਿ।"
"ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

"ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਨੌਕਰੀ ਲੌਰਾ ਲਿਓਂਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ।"
ਆਖਰੀ ਲਾਲ ਲਕੀਰ ਲੰਬੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੱਲ ਹੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਜੰਗਲ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਚੰਦ ਮੱਧਮ ਚਮਕਣ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ। ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। "ਵਾਟਸਨ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਦੂਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਆਖਰੀ ਸਵਾਲ, ਹੋਮਜ਼। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਏਂਗਾ। ਪਰ ਤੂੰ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ? ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗਾਂ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਥਿਰ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਤਲ ਸੀ, ਵਾਟਸਨ। ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਕਤਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਢੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ 'ਤੇ ਹਨ। ਫਿਲਹਾਲ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਥਿਤੀ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਸਰ ਹੈਨਰੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਗਏ ਹਾਂ।"
"ਆਆ"
ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਵਾਕ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਗੂੰਜਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚੋਂ ਗੂੰਜਦੀ ਹੋਈ, ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਗੂੰਜਦੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਝੁਕਣ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾ ਕੇ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸਨ। ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਖਿਡਾਰੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਇਕਾਗਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਚੀਕ ਫਿਰ ਤੋਂ ਚੀਕ ਉੱਠੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੌਣ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੈਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਕੰਬਣਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਪਰ ਹੁਣ, ਚੁੱਪ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਠੀ। ਇਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਗਰਜ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਗਰਜ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਤਾਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲਹਿਰ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
"ਹਾਊਂਡ," ਹੋਮਜ਼ ਚੀਕਿਆ, "ਵਾਟਸਨ, ਆਓ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਗਰਜਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਡਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਾਹਣਾ ਸੀ। ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲਹਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਗਰਜਣ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੀ ਜਿੱਤ ਸੀ। ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਦੌੜਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਵਾਟਸਨ।"
"ਨਹੀਂ, ਹੋਮਜ਼।"

"ਮੂਰਖ! ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ। ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਦੇ ਫਲ ਵੇਖ। ਪਰ ਅੱਜ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ।"
ਅਸੀਂ ਭੱਜਦੇ ਰਹੇ, ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਛੋਟੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਸਾਡੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਘਣੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
"ਸੁਣੋ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ।
ਸਾਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਰਾਹਟ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਗਏ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਢਲਾਣ ਅਚਾਨਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਿਨਾਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਛੋਟੀ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਹੇਠਾਂ, ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਕਈ ਅਜੀਬ, ਮੱਧਮ ਆਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਨਿਰੰਤਰ ਆਕਾਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਹੇਠਲੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਟੇਢੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਮਰੋੜ ਕੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਇੰਨੀ ਅਜੀਬ ਕੋਣ 'ਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇਸੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਕਾਰ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਬੇਜਾਨ ਆਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗ। ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦਰਮਾ

ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਇਆ? ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂ?"
ਭਾਵੇਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਭਤੀਜਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਭੂਤ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇੱਕੋ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਕਿਸੇ ਦਰਾਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਮੀਨਾ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਹੋਮਜ਼ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਡਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਰ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਫਲ ਸੀ।
ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਚੰਨ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਉੱਤੇ ਸੰਘਣੀ ਸੁਆਹ ਵਾਂਗ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਵਾ ਗਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਝਿਲਮਿਲਾਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ, ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਘਰ। ਮੈਂ ਰੁਕ ਕੇ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ੀ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਬਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਉਲਟ ਜਾਵੇਗੀ।"
"ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?"
"ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੱਲ੍ਹ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਆਓ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਦੇਈਏ।"

ਅਸੀਂ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗੇ। ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਗੋਲ ਪੱਥਰਾਂ ਕਾਰਨ ਰਸਤਾ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, "ਹੋਮਜ਼.. ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਹਿਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ.. ਪਰ ਕਿਵੇਂ...?"
ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਸਾ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੱਸਿਆ। ਹੋਮਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। "ਹੋਮਜ਼," ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ ਜਿਵੇਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ। "ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ?"
"ਦਾੜ੍ਹੀ..." ਹੋਮਜ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ, ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। "ਦਾੜ੍ਹੀ। ਵਾਟਸਨ। ਦਾੜ੍ਹੀ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਭੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੈਦੀ ਹੈ। ਸੇਲਡਨ।"
ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿਲਾਇਆ। ਇਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਗੱਦੀ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਸੀ। ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੇਲਡਨ ਸੀ।
ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਹਾਸਾ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੱਸਦਾ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਆਈ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ,

ਕੋਟ, ਬੂਟ, ਕਮੀਜ਼, ਟੋਪੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਸੇਲਡਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਲਡਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਲਾਸ਼ ਵੱਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨਜ਼ਾਰਾ ਭਿਆਨਕ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ।
"ਇਹ ਮੌਤ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਸੀ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਾਸਾ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। "ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਬੂਟ ਲੰਡਨ ਦੇ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਚਾਰਾ ਸੇਲਡਨ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਗਰਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ," ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਸੇਲਡਨ ਵਰਗੇ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਰਜ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਚੀਕਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੁੱਤਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਭੱਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਭੱਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।" "ਪਰ ਉਹ ਕੁੱਤਾ ਮੂਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਕਿਉਂ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹੇਗਾ? ਜੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਛੱਡਦਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੁੱਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।"
ਹੋਮਜ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੇਲਡਨ ਦੇ ਇਸ

ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮਲਰਾਨਾ ਦੇ ਲੂੰਬੜੀਆਂ ਇਸਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
"ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਾਂਗੇ," ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੇ ਤੂੰ ਇਕੱਠੇ ਇਹ ਧੂੰਆਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਵਾਟਸਨ, ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਟੈਪਲਟਨ। ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਹੋ ਜੋ ਉਸਦਾ ਸ਼ੱਕ ਜਗਾ ਸਕੇ। ਬਸ ਮੇਰੀ ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਂ ਕਹੋ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਗਾਰ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚੰਦ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਸਿਗਾਰ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਰਿੰਗ ਉੱਪਰ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਗਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ।
"ਕੌਣ? ਵਾਟਸਨ.. ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ? ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਪਿਆ ਹੈ?" ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਤਸੁਕਤਾ ਭਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼, ਤਿਰਛੇ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੌਣ ਹੈ? ਹੈਨਰੀ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ

ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
"ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਸਣ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਛੁਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਸੇਲਡਨ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਸੈਲਡਨ? ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਤੋਂ ਭੱਜਿਆ ਕੈਦੀ?" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। "ਓਹ, ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?"
"ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਇੱਥੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭੱਜ ਕੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ," ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਾਸਿਓਂ ਚੀਕਾਂ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
"ਕਿਉਂ? ਹੈਨਰੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ?" ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਪੁੱਛਿਆ।
ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅੱਜ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਹੋਰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ... ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚੀਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੁਣਿਆ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ, "ਨਹੀਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ?"

"ਨਹੀਂ।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ।"
"ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸੈਲਡਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?" ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਕੱਲਾ ਲੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਡਰ ਅਚਾਨਕ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਦੱਬਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਉਹ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।" ਮੈਂ। "'ਹਾਂ.. ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਭਵ ਹੈ।'" ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਧਾ ਹੋਮਜ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼?"
ਹੋਮਜ਼ ਬਸ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ।
"ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਏ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ।" "ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੈ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੁਰੀ ਯਾਦ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਜੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ।"
"ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਜਾਂਚ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਫਵਾਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਹੈ।"
ਸਟੈਪਲਟਨ ਵਾਕਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ।
"ਮੈਂ ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਓ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦੇਈਏ। ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।" ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਸਲੇਟੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਝੁਕਾ ਕੇ, ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਦਾ ਬੇਜਾਨ ਸਰੀਰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਉਜਾੜ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਇਕੱਲਾ ਪਿਆ ਸੀ।

१३
"ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੁਣ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਫੰਦਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰੱਸੀ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵਿਗੜਿਆ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ, ਮਾਘਾ? ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਡੋਲਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸਦਮੇ ਨਾਲ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਵਾਟਸਨ, ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿੜ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਏਗਾ?"
"ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭਟਕਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਅਪਰਾਧੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਈਏ?"
"ਵਾਟਸਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦਬਾਜ਼ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਉੱਨਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ, ਉਸਦੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਦੱਸੀਏ, ਤਾਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਪਰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ..."
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰ ਨਾਲ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਡਰ ਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰਾਂ ਜਿਊਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕਹੋ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਦਾ। ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਖਾਣ ਦੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਂ ਡਰ ਕੇ ਹੋਈ ਸੀ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਵਾਟਸਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸੇਲਡਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਜਾਨ ਦੇ ਜੋਖਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਸ। ਉਹ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਗਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗੜਬੜ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ ਹੈ।"
ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਆ ਗਏ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਿਲਕੁਲ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਲੁਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ। ਪਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਹਾਉਂਡ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਦੱਸਾਂਗੇ ਜੋ

ਅਸੀਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।"
ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਬੈਠੇ। "ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਵਾਟਸਨ ਘਰੋਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਨਾ ਛੱਡਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਘਰ ਬੈਠਾ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਾਮ ਹੁੰਦੀ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ। ਇਹ ਸ਼ਾਮ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਵਾਟਸਨ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੰਝੂ ਵੀ ਵਹਾਏ।"
ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਲਝਣ ਭਰੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁੱਤੇ ਬਾਰੇ ਹਿੱਸਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹੈਨਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਸੇਲਡਨ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ।
"ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇਗੀ।"
"ਫਿਰ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਰੀਮੋਰ ਲਈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਵਾਟਸਨ ਨੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਬਾਰੇ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਗੀਆਂ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉੱਥੇ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੱਸਣੀ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੁਝ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰੋ ਪਈ। ਭਾਵੇਂ ਸੇਲਡਨ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸੱਚਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਹੈਨਰੀ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਮਾਮਲਾ ਸਾਡਾ ਹੈ।"
"ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਹੋਮਜ਼, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਸੂਸ

ਮੰਨਾਂਗਾ।" ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
"ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਮਿਲ ਸਕੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ।"
"ਕੁਝ ਵੀ ਕਹੋ। ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ, ਇੱਕ ਵੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ। ਸਹਿਮਤ ਹੋ?"
"ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇਕਬਾਲ।"
"ਜੇਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ..." ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਹੋਮਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉੱਚੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟਿਕ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
"ਵਾਹ!" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਵਾਟਸਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੇਂਟਿੰਗ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੁਆਦ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹਨ। ਕੀ, ਵਾਟਸਨ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
"ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ, ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀ

ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਕਲਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਪੇਂਟਿੰਗ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕੱਢਦੇ ਹੋ?"
ਹੋਮਜ਼ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" "ਕੁੱਲ ਇੱਕ। ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿੱਖੇ।"
ਹੈਨਰੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਰੇਕ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਲੱਗਾ। ਕੁਝ ਮਹਾਨ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਕੁਝ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਿਪੁੰਨ ਵਕੀਲ ਸਨ। ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ?" ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਮਖਮਲੀ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "''ਹੂੰ.. ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹੈ। ਹਾਉਂਡ ਬਾਰੇ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਨਾਇਕ।'' ਹੈਨਰੀ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ''ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ।''
ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ। ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਿਆ।
"ਓਹ..," ਹੋਮਜ਼ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਲਨਾਇਕਾਂ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਨਾਵਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਕਾਤਲ ਨਜ਼ਰ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ?"
"ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ। ਹਰੇਕ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਮਨ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਧਿਆਨ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ

ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਹੋਮਜ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਵਾਪਸ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜੋ ਕੰਧ 'ਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲੋਕ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਹਿਊਗੋ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਮਖਮਲੀ ਕੋਟ ਵਿੱਚ। ਪਤਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹ, ਕੱਸੇ ਹੋਏ ਪਰਸ, ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬਦਤਮੀਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਕਠੋਰਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਠੰਡੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਦਾ ਹੈ?" ਹੋਮਜ਼ ਹਿਊਗੋ ਬਾਕਰਵਿਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਇਸ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਠੋਡੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ।" ਮੈਂ।
"ਹਮ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ।" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕੰਧ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਿਊਗੋ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹਿਊਗੋ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਢੱਕ ਲਿਆ।
"ਓਹ, ਹਾਂ," ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਾਹਰ ਝਾਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਵੰਸ਼ਵਾਦ, ਵਾਟਸਨ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦਾ ਵੰਸ਼ਜ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਹਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿਊਗੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਸਟੈਪਲਟਨ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਹੋਮਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੋਮਬੱਤੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਫੜ ਲਿਆ।
"ਬਸ ਕੱਲ੍ਹ, ਵਾਟਸਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਕੁਦਰਤਵਾਦੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਟੈਪਲਟਨ।" ਹੋਮਜ਼ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸਣ ਲੱਗਾ।
ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਠ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ, ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
"ਸ਼ੁਭ ਸਵੇਰ, ਵਾਟਸਨ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਨੂੰ ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਨੇਹਾ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣੇ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ।
"ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ?"
''ਹੁਣ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ.. ਓਹ.. ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ।''
ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ।

"ਸ਼ੁਭ ਸਵੇਰ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜਰਨੈਲ ਦੀ ਆਦਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਰਨੈਲ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਵਾਟਸਨ ਬੱਸ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹੀ ਪੁੱਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਕਹੋਗਾ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ। ਤੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਹੈ ਨਾ?" "ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਵੀ ਆਓਗੇ, ਹੈ ਨਾ? ਸਟੈਪਲਟਨ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਅਤੇ ਵਾਟਸਨ ਲੰਡਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਲੰਡਨ? ਅਚਾਨਕ?" ਹੈਨਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੋਮਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਾਟਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼।"
ਹੋਮਜ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ। ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਹੁਣ ਲੰਡਨ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋਗੇ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਅਲਵਿਦਾ ਦੱਸਾਂਗਾ।" ਹੈਨਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਲੰਡਨ ਜਾਣ ਦੇ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਠੰਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਗਏ ਸੀ?"
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਕੂਂਬੇ ਟਰੇਸੀ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗੇ।" ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੋਮਜ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਵਾਟਸਨ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ। ਵਾਟਸਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਭੇਜੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ?"
"ਮੈਂ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਲੰਡਨ ਆਵਾਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?"
"ਹੈਨਰੀ। ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇਂਗਾ, ਮਾਘਾਸ਼ੀ। ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ। ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਹੈਨਰੀ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬੱਗੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਓ ਤਾਂ ਤੁਰ ਕੇ ਆਓ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲੇ ਤੁਰੀਏ?"
"ਹਾਂ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ।"
"ਪਰ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲੇ ਮਲਰਾਣਾ ਨਾ ਜਾਵਾਂ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ..."
"ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ

ਹੁਣੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭਟਕਣਾ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਗ੍ਰਿਮਪਨ ਰੋਡ ਰਾਹੀਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਾਪਸ ਆਓ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਹੋਮਜ਼।"
"ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਲੰਡਨ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਦੋਵੇਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਪਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਜ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਦੌੜਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪਲ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੀ। ਬੱਗੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਉੱਠਿਆ।
"ਓ, ਕਾਰਟਰਾਈਟ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਲੰਡਨ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਗਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜ। ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਕੋਲ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਬੇਕਰ ਸਟਰੀਟ, ਲੰਡਨ ਭੇਜ ਦਿਓ।"

"ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ."
"ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ?" ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਪੰਜ ਚਾਲੀ ਵਜੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ 'ਲੇਸਟ੍ਰੇਡ', ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਯਾਰਡ।'
"ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਆਓ ਤੁਹਾਡੀ ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਆਓ।"
ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਹੁਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਰਵਾਨਗੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਲੌਰਾ ਲਿਓਨਜ਼ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਡਾ. ਵਾਟਸਨ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੁਕਾ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾਇਆ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਹਾਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਦਸ ਵਜੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮਰ ਗਿਆ।

ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਲੌਰਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਜੇਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਸੰਯੋਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗੀ, ਲੌਰਾ, ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਸਟੈਪਲਟਨ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵੀ।"
ਲੌਰਾ ਅਚਾਨਕ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ।
"ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਹੁਣ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਔਰਤ ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਬੇਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ।"
ਲੌਰਾ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਨਹੁੰ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। "ਨਹੀਂ...ਨਹੀਂ.." ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ, "ਸਾਬਤ ਕਰ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਤਾਂ..." ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੀ।
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਜੋੜੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੈਂਡੇਲਰ। ਪਰ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸੇਂਟ ਓਲੀਵਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।"
ਲੌਰਾ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਨ। ਦੁਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੋਲਣ ਲੱਗੀ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਮਜ਼। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ

ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਝੂਠਾ। ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਝੂਠਾ। ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਪਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣੇ ਵਾਂਗ ਵਰਤਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਵਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਰਥੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਲੌਰਾ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨ ਕਰੀਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਲਿਆ।"
"ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਲਾਕ ਲਈ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਤੋਂ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਠੀਕ?"
''ਹਾਂ।''
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਉਹ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।"
"ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਵੱਲ ਮਦਦ ਦਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਣਾ ਉਸਦੇ ਸਵੈ- ਮਾਣ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗਰੀਬ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੀ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਆਵੇ।" "ਹੂੰ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਠੀਕ?"

''ਹਾਂ।''
"ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।"
"ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰ ਦਿਖਾਇਆ।"
"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ?"
ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝਿਜਕੀ, ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈਂ, ਲੌਰਾ। ਤੂੰ ਉਸਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਗਈ ਹੈਂ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਨਬਜ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ।" ਹੋਮਜ਼ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਸਵੀਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਕੁਝ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਲੰਡਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਗੂੰਜਦੀ ਹੋਈ ਆਈ। ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੂੰਜਦਾ ਕੁੱਤਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਬੁੱਲਡੌਗ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ। ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਢਿੱਲਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ। ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਦੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ।
"ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੜਕਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਦੋ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ?" ਹੋਮਜ਼ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਖਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਦੀ ਉਸ ਹਵਾ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ

ਪਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਰਟਮੂਰ ਮੂਰਸ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਅਭੁੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।"

१४
ਸ਼ੇਰਲਾਕ ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਸੂਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਸੂਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੀ ਇਹ ਆਦਤ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ, ਤਜਰਬੇ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾੜਾ ਨਾ ਛੱਡੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਢਿੱਲ-ਮੱਠ ਨਾ ਕਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਮਜ਼ ਦੀ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ।
ਹੁਣ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸਨ। ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਪਲ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਝਟਕੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਬਸ ਲਗਾਮ ਬੰਨ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਲਰਾਣਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਗੱਡੀ ਤੰਗ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੌੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਨੇਰਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਧਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਤਣਾਅ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੱਡੀ ਫ੍ਰੈਂਕਲੈਂਡ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲੰਘੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵੱਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋੜ 'ਤੇ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ

ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁੜ ਗਈ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰ ਹੈ, ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਹੱਸ ਪਿਆ, "ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰੀ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜੇਬਾਂ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਵਾਟਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਰੁਕੋ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਨੇ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹੂੰ। ਇਹ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਮਜ਼।" ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਧੁੰਦ ਛਾਈ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਮੀਟਰ ਅੱਗੇ, ਇੱਕ ਘਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹੋਮਜ਼ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਬਿੱਲੀ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕੇ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਓ। ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਰੌਲਾ ਨਾ ਪਾਓ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ।
ਅਸੀਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਨੂੰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਢੇਰ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਆਸਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਗਏ।
"ਵਾਟਸਨ, ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਤੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਲੇਆਉਟ ਯਾਦ ਹੈ। ਰੰਗੀਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਉਹ ਆਖਰੀ ਕਮਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਸੋਈ ਹੋਵੇਗੀ।"

"ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਵਾਟਸਨ, ਪਰਦੇ ਉੱਥੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਜਾਓ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਓ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਦਲੇਰਾਨਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪਰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਝੌਂਪੜੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਆਪਣੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਫਲਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖ ਸਨ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿੰਨੇ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖ ਉੱਗ ਆਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਲੋਕ ਸਨ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ। ਉਹ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਗਾਰ ਸਨ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੌਫੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਾਈਨ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੈਨਰੀ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਉਜਾੜ, ਇਕੱਲੀ ਵਾਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲੇ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਜਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ, ਉੱਠਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਹੈਨਰੀ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਭਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਿਗਾਰ ਤੋਂ ਧੂੰਆਂ ਕੱਢਦਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ ਰੇਤ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਹਲਕੀ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪੈਰ ਉਸੇ ਕੰਧ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਕੋਲ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਊਟਹਾਊਸ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ

ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੂਖਮ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। ਰੇਤ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਬਾਜ਼ ਵਾਂਗ, ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਿੱਥੇ ਹੈਨਰੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਉਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ। ਉਹ ਹੋਮਜ਼ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਬੇਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ? ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਕ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਵਗੀ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਇਹ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਧੁੰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਘਣਾ ਬੱਦਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਸੰਘਣਾ ਕਿ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਕੰਧ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦਰੱਖਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਪਰ ਸਥਿਰ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਇਸਦੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਉਸ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਦਸ ਵੱਜ ਗਏ ਹਨ।
ਧੁੰਦ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਉਹ ਦੋ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਨ। ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਧੁੰਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਫ਼ ਹਵਾ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ। ਹਵਾ ਠੰਢੀ ਸੀ। ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਛੱਤ, ਧੂੰਏਂ ਵਾਲੀ ਚਿਮਨੀ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਲਕੀਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਦੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਬਚੇ ਸਨ। ਕਾਤਲ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਖਬਰ ਮਹਿਮਾਨ।
ਹਰ ਪਲ ਧੁੰਦ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਹੁਣ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਲਰਾਨ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਧੁੰਦ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਟੁਕੜੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਘਣੀ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਛੱਤ ਅਤੇ ਚਿਮਨੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸ਼ਤੀ ਧੁੰਦ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੈਨਰੀ ਬਾਹਰ ਆਵੇਗਾ, ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਓਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਧੁੰਦ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਗਣਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੇਚੈਨ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਫੜ ਲਈ।
"ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ? ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਬਿਹਤਰ ਦੇਖ ਸਕੀਏ," ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਠੀਕ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀ ਮਾਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਧੁੰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਘਣੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੁਣ ਚਾਂਦਨੀ ਦੀ ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਕਿਨਾਰੀ ਸੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਅਣਚਾਹੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।
"ਹੁਣ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਣ ਦਿਓ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਗੋਲੀ ਮਾਰੋ। ਸੁਣੋ, ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਚੁੱਪ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਆਵਾਜ਼ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਧੁੰਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧੁੰਦ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਭਰ ਆਇਆ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਉਹ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵੱਲ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦ ਧੁੰਦ ਨੂੰ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਤੇਜ਼-ਤੇਜ਼ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਧਰ-ਉਧਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਲੰਬੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਪਿਸਤੌਲ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਹੋਮਜ਼ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਠੁਮਠਿਮਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਇਸਦੀ ਤਾਲ ਢੋਲ ਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ, ਧੁੰਦ ਦਾ ਸੰਘਣਾ ਪਰਦਾ ਇਕਵੰਜਾ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਲਕ ਝਪਕਾਏ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਇਸ

ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਹਾਉਂਡ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਏ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੇ ਭਿਆਨਕ ਜੀਵ ਵੱਲ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਾਉਂਡ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦਬਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਪੰਜ ਗੋਲੀਆਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲਾਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਗੋਲੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਲੱਗੀਆਂ। ਹੈਨਰੀ ਵੱਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ ਧੂੰਆਂ ਭਿਆਨਕ ਗਰਜ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਫੁੱਟ ਦੂਰ। ਮੈਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਿਸਤੌਲ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਪੰਜ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਕੀ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾਇਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਗੋਲੀਆਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁੱਤਾ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ।
ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਲੈਸਟਰੇਡ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਉਕਾ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਦੋ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੀਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਰੱਬਾ। ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਭੂਤ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੁੱਤੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਖੂਨੀ ਕੁੱਤੇ ਜਾਂ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਜੀਵ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਦੀ

ਦਹਿਸ਼ਤ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਚੌੜੇ ਜਬਾੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਟਪਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਮਰੋੜੇ ਹੋਏ ਦੰਦ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਨ। ਇਸਦੀ ਲੰਬੀ ਜੀਭ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਜਬਾੜਿਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਮਨੀ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਚੱਕਰ ਸਨ ਜੋ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਇਸਦੇ ਗਿੱਲੇ ਜਬਾੜਿਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾਈ। ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਵੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।
"ਫਾਸਫੋਰਸ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਨਾਟਕ ਦਾ ਮੇਕਅੱਪ ਦੇਖੋ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਰ ਹੈਨਰੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਗਾਊਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜੰਗਲੀ ਕੁੱਤੇ ਵਰਗੇ ਜੀਵ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਨਿਕਲਿਆ।"
"ਤੂੰ... ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ।" ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਨੇ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈਂ?" ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਮੰਗੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਰਾਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਤੇ ਆਵਾਂ?"
"ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਹੈਨਰੀ ਵੱਲ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਹਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਬਚੀ। ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਉਹ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਫੈਲਾ ਕੇ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਹਰ ਪਲ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।"
ਹੈਨਰੀ ਹੋਮਜ਼ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਹ ਮਾਘਚ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਨੇ ਇੱਥੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਚਲੋ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
ਅਸੀਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ, ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੇ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਬੁੱਢਾ ਨੌਕਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਹਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਜਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਲੈਂਪ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬੰਦ ਸੀ।
"ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ," ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਤਾਲਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਿਸਤੌਲ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਕਮਰਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮ ਸਨ। ਇਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ,

ਸੜਦਾ ਹੋਇਆ ਲੱਕੜ ਦਾ ਖੰਭਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਛੱਤ ਨੂੰ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਤੌਲੀਏ, ਚਾਦਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਔਰਤ। ਇੱਕ ਤੌਲੀਆ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਖੰਭੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਨੇ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਵੱਸੀ ਅਤੇ ਅਤਿਅੰਤ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਗੰਢਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬੇਰਿਲ ਸਟੈਪਲਟਨ ਖਾਲੀ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤੌਲੀਆ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਚੀਕਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਲੈਸਟ੍ਰੇਡ ਦੀ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾਇਆ।
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ?"
"ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਮੈਡਮ।"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਰਹੀ, ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ"
"ਅਤੇ ਫਿਰ... ਕੁੱਤਾ?" ਉਸਨੇ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਿਰਪੱਖ।"
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।
"'ਹਾਏ ਰੱਬਾ... ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਇਆ... ਦੇਖ ਉਸ ਮੂਰਖ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ।'' ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ

ਸਾਰੇ ਖੁਰਚ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਕੂਹਣੀਆਂ 'ਤੇ ਖੁਰਚਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ''ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।'' ਉਸਨੇ ਬੇਜਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨੀਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਝੂਠਾ। ਬੁਰਾ।'' ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਲੱਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ''ਮੈਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਠਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ.. ਇੱਕ ਖਿਡੌਣੇ ਵਾਂਗ।'' ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਲਿਆ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ," ਬੇਰਿਲ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਮਾਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਣ ਹੈ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਰਸ਼ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਹਾਉਂਡ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਨਾਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇਗਾ।" ਅਚਾਨਕ ਬੇਰਿਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆ ਗਈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਪਰ ਹੁਣ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਖਮੀ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਾਤਲ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕੀਆਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।
"ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਾਪਸ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖਾਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਛੋਟੇ ਮਾਰਕਰ ਲਗਾਏ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਦਿੱਤਾ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਮਿਟ ਗਏ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੋਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, "ਇਹੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।"
ਧੁੰਦ ਸਾਫ਼ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਸਟਰੇਡ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਆ ਗਏ। ਹੁਣ ਹੈਨਰੀ ਤੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਤੇ ਬੇਰਿਲ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਚੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ-ਬਾਹਰੋਂ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਬੁਖਾਰ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ।
ਖੈਰ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਅਤੇ ਹਾਉਂਡ ਕੇਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਧੁੰਦ ਹਟ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਿਮਪੇਨ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਬੇਰਿਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਹਿ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਟੈਪਲਟਨ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਭੇਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ

ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵੀ ਕੰਬ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਕਮਰ ਤੱਕ ਡੁੱਬ ਗਏ। ਸਾਡੇ ਪੈਰ ਤਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਅਜਗਰ ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਜਲਦੀ ਨਾ ਕਰ, ਵਾਟਸਨ। ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਬਸ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾ। ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰ," ਹੋਮਜ਼ ਚੀਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਹੁਣ ਝੜਪਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਤੈਰਦੇ ਰਹੇ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਦਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਇਹ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਬੂਟ ਸੀ।
"ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਨਹਾਉਣਾ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਬੂਟ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹਾਉਂਡ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਤੇ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਬੂਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਦਲਦਲ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ।" ਹੋਮਜ਼ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਤੋਂ ਡਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬੂਟ ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਧਾਗਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਇੱਥੇ ਠੋਸ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਦੀ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਲਦਲ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਈਨਿੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਟੈਪਲਟਨ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਲਦਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ

ਸੀ। ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪਨਾਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਖਾਣ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੱਡੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਖੰਡਰ ਘਰ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਝੌਂਪੜੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉੱਥੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਢੇਰ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜਬਾੜੇ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਕੱਟਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲੋਹੇ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜ਼ੰਜੀਰ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਡਾ. ਮੋਰਟਿਮਰ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਸਪੈਨੀਏਲ ਦੀ ਚਮੜੀ ਪਈ ਸੀ। "ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਅਸ਼ਲੀਲ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੇਖੋ ਇਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਡੱਬਾ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ, ਮੋਟੇ ਰਸਾਇਣ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਫਾਸਫੋਰਸ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ। ਇਹ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਜਬਾੜਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਲਦਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਹੈਰਾਨ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ 'ਤੇ ਚਿੱਕੜ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਵਾ ਵੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

१५
ਨਵੰਬਰ ਮਹੀਨਾ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਹੱਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੋਮਜ਼ ਕੋਲ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਮਜ਼ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਦੋਵੇਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਫਿਰ ਉੱਠਿਆ। ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਵਾਟਸਨ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਹੋਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਪੱਖ ਅਤੇ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ 'B' ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ," ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜੀਓ" ਉਸਦਾ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। "ਮੈਂ ਉਹ ਫਾਈਲ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਹੈ, ਹੋਮਜ਼। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਮੈਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਛੇੜਿਆ।

ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਾਈਪ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟਿਪੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੋਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਸੰਗਤਵਰ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਸਨ। ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਸਟੈਪਲਟਨ 'ਬਾਸਕਰਵਿਲ' ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ, ਰੋਜਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੋਰਟੀਮਰ ਇੱਥੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਯਾਦ ਹੈ? ਰੋਜਰ ਬਾਸਕਰਵਿਲ। ਉਹ ਸਕਰਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕਾਰਨ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪੀਲੇ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੋਜਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੇਰਿਲ ਗਾਰਸੀਆ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕੋਸਟਾ ਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਨਾਮ 'ਰੋਜਰ' ਬਦਲ ਕੇ 'ਵੈਂਡਲਰ' ਰੱਖ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। 'ਫ੍ਰੇਜ਼ਰ' ਨਾਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਇਲਾਜ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਫਰੇਜ਼ਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ, ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਰਫ਼ ਰੋਜਰ ਉਰਫ਼ ਵੈਂਡੇਲਰ ਨੇ ਯੌਰਕਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਅਧਿਆਪਨ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਫਰੇਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਕੂਲ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬਦਲ ਲਿਆ। 'ਸਟੈਪਲਟਨ'। ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਕੀਟ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੌਰਕਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ

ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਉਸਨੇ ਕੀੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੀੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਉਸਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਵੈਂਡੇਲਰ' ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਤੋਂ ਮਿਲੀ।
ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ, ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੇਵੋਨਸ਼ਾਇਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੋਹਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਟੀਚਾ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼ਤਰੰਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਬਾਸਕਰਵਿਲ ਹਾਲ ਦੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨਾ ਸੀ।
ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਹਾਉਂਡ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਦਿੱਤੀ। ਡਾ. ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਦਿਲ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਝਟਕਾ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਕੋਈ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸਰ ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਚਲਾਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਦੀ 'ਰੌਸ ਐਂਡ ਮੈਂਗਲਸ' ਦੀ ਫਰਮ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ ਖਰੀਦਿਆ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ।
ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਰਸ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੋਰਟੀਮਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਾਰਸ, ਹੈਨਰੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਥੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੀ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ। ਬੇਰਿਲ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗੁਆ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਦਿੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੰਡਨ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੁਖਬਰਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਕਸਬਰੋ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੰਡਵਾ ਕੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲ ਪਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ, ਫਿਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵੱਲ। ਬੇਰਿਲ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਜੋਖਮ 'ਤੇ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਚਿੱਠੀ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਅਲੀ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ, ਵਾਟਸਨ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਕਿਸ ਅਖ਼ਬਾਰ ਤੋਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਦਿ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਹਲਕੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਇਹ 'ਵ੍ਹਾਈਟ ਜੈਸਮੀਨ' ਪਰਫਿਊਮ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੱਲ

ਜੋ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਦੇਖੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ।
ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਵਰਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਦੇ ਵੇਟਰ ਨੂੰ ਹੈਨਰੀ ਦਾ ਬੂਟ ਲੈਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ ਇਹ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਬੂਟ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਲਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਜੋੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੂਟ ਦੀ ਚੋਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਨਘੜਤ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਫਿਰ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੱਗੀ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ, 'ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਚਲਾਕ ਹਾਂ।' ਪਰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਮੋਰਟੀਮਰ ਨੂੰ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਰਿਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।
"''ਇੱਕ ਮਿੰਟ,'' ਮੈਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰਦਾ? ਉਸਦਾ ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ, ਆਦਿ?"
ਹੋਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਨੌਕਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਰੀਪਿਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਂਥਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਸ ਅਸਫਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਉੱਦਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੇਰਿਲ ਅਤੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਸਨ। ਐਂਥਨੀ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਜਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨੌਕਰ ਸਪੈਨਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਸ ਐਂਥਨੀ ਨੂੰ ਦਲਦਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੂਰ 'ਤੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁੱਤੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ।"
ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋਮਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ: "ਤੁਸੀਂ ਮਲਰਾਨਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉਸ ਪੱਥਰ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸੀ?"
ਹੋਮਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਵਾਟਸਨ? ਓਹ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਉੱਥੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਟੈਪਲਟਨ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਡਾਕਘਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਕੂਮਬੇ ਟਰੇਸੀ ਦੇ ਡਾਕ ਪਤੇ 'ਤੇ ਭੇਜੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਉਸੇ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਕਾਰਟਰਾਈਟ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਖਾਣਾ, ਪੀਣ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਕੱਪੜੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਲਡਨ ਕੇਸ ਵਿਚਕਾਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸੇਲਡਨ ਅਤੇ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ

ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੂਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲ ਕੀਤਾ।
ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੇਰਿਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ, ਸਟੈਪਲਟਨ ਦੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਟੈਪਲਟਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਠਪੁਤਲੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਖਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਉਹ ਉਸ ਨੇੜਤਾ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਬੇਰਿਲ ਉੱਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਹੈਨਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਕਤਲ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਉਂਡ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਮਪੋਨ ਤੋਂ ਮੈਰਿਪਿਟ ਹਾਊਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਊਟਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੀਕ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਬੇਰਿਲ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਖੂਨ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ। ਸਟੈਪਲਟਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਟਸਨ। ਮੈਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
"ਆਖਰੀ ਸਵਾਲ, ਹੋਮਜ਼," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੇ ਸਟੈਪਲਟਨ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਕੰਡੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਕਰਵਿਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?"

□□□□□, □□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□, □□□□ □□□□ □□□□□□□ □□ □□□□□ □□□ □□□□ "□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□ □□, □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□ □□□ □□□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□ □□□□□□ □□□ □□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□, □□□ □□□ □□ □□□□ □□□ □□ □□□□□□□ □□□□□ □□ □□□□ □□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□□ □□□□ □□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□ □□ □□□□□□□, □□ □□□□ □□□□□□□□ □□, □□□□□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□, □□□□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□ □□ □□□ □□ □□□□□ □□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□ □□□ □□□" □□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□ □□□ □□ □□□ □□□ □□□□ '□□ □□□□ □□□ □□□ □□□ □□□□□□ □□□□ □□ □□□□ □□□

□□□ □□□ □□ □□□□□ □□□ □□□ '□□ □□□□□□ □□□ □□ □□ □□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□ □□□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□□□□ □□□□ □□□□□ □□ □□□ □□□ □□□□□ □□ □□□□□□□, □□□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□, □□□ '□□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□ □□□□ □□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□□□ □□ □□□-□□□ □□□ □□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□ □□□ □□□□ □□ □□□ □□□□□ □□□

***** □□□ *****

sjeet